XXVII. évfolyam. 23. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. június 10.

Mészáros András rajza

MÁR CSAK EZ HIÁNYZIK...

— Miért állt meg a forgalom?
— Mert a busz vezetője menet közben határozta el, hogy kiveszi a nyári szabadságát...

KEDVES LUDAS!

ÚTIJEGYZETEK

1

KEDVES DOLOG

Nem mindig jó a Kedvesre várni. Néhány percet szívesen vár az ember, még néhány órát is, ha kell. De ahhoz már igen nagy türelem kell, hogy évekig tudjon várni. Pedig a balatonfüredi Kedves cukrászda megnyitására már két éve várnak a vendégek, s ha minden a legjobban megy, még akkor is egy további évet várhatnak.

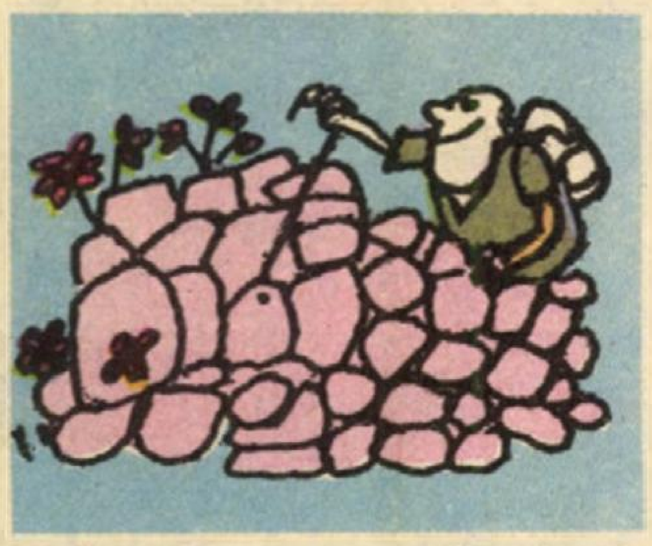
A Kedves felől nagyon kedves híreket hallottunk két évvel ezelőtt, amikor becsukták. Azt mondták: megnyitása napján a Balatonba dobják a kulcsát, mert éjjel-nappal, télben-nyárban, non-stop nyitva tartó szórakoztató nagyüzem lesz belőle. Azóta csak a non-stop határidő módosításon szórakozhatnak a fürediek. A nyitást ugyanis először a tavalyi szezonkezdetre ígérték, később tavaly szeptemberre, aztán szilveszterre, majd ez év tavaszára... Most ott tartanak, hogy már nem is ígérnek.

A legújabb variációk szerint az átépítési terv öt évvel ezelőtt készült, és már közben elavult. Újat kellett helyette rendelni, az viszont csak ez év áprilisára lett kész. Most már csak azon aggódhatunk, nehogy ez a terv is elavuljon, mire hozzálátnának a megvalósításához.

2

MINDEN KÖVET MEGMOZGATNI...

Alsóörs legszebb részén, a móló mellett, a szépen gondozott park kellős közepén, van egy nagy kőrakás. A Balatonalmádi Kőfejtő Vállalat rendezett be itt magának rakodóhelyet, ahová a helyi kőbányából évente négy-öt alkalommal kihoznak néhány teherautónyi követ. Nyaranta egyszer-kétszer megjelenik egy uszály, felpakol valamicskét a kövekből, s elviszi. Ám, hogy a lerakatnak milyen gyér a forgalma, azt arról is lehet látni, hogy a legtöbb — évek óta mozdítatlan — kőrakást már benőtte a gaz.

Sok hely van még a víz partján, kicsit távolabb a rendezett területtől (kikötésre is alkalmas helyek!), miért nem ott rendeznek be kőraktárt, miért a legszebb, legforgalmasabb partszakaszon? Ki érti ezt? A Kőfejtő Vállalat makacsul ragaszkodik szerzett jogaihoz, s a tanács hiába próbált minden követ megmozgatni, ezek a kövek, ott a vízparton, mozdíthatatlannak bizonyultak. Ezek, sajnos, nem guruló kövek...

(radványi)

FÉNYES EGYÉNISÉG

Van a Szemere utcában egy jó forgalmú, közkedvelt bolt. Nemrégiben új, hatalmas neonreklámot szereltek fel rá, nyilván azzal a célzattal, hogy a közeli Szent István körútra kivillogva, odacsábítgassa a vevőket.

A csábítás trükkjei ez esetben merőben újak.

Először is: a reklám szövege igen titokzatoskodó. Így szól:

MÉM KUTATÓ INTÉZETEK BOLTJA.

Ember a talpán, aki ebből kitalálja, mit árulnak e cégér alatt: fúrótornyot, jancsiszöget vagy sóspecet? (Elárulom: szalonnát, bort, kenyeret, zöldpaprikát, csupa-csupa élelmiszert.)

És az est óráiban, amikor a környék többi neonjai feléledenek, hogy frivol módon magukra vonják a járókelők figyelmét, ez a hétöles reklám lehunyt szemekkel gubbaszt a sötétben. Ám ahogy jő a reggel, és a villanyfények sorra kihunynak, a mi reklámunk megelevenedik és pazar fényben kezd ragyogni. Legjobban szereti a reggel 6 és 10 óra közötti időszakot, ilyenkor gyakorta kigyúl és bele fényeskedik a nagy magyar nappalba.

Mert ez nem egy tucatneon. Ez, kérem, egy egyéniség.

(R)

PORELSZÍVÓT!

Van itt Leányváron, a pályaudvar mellett, egy kőőrlő üzem. Az onnan felszálló kőpor vastagon lerakódik a környező házak ajtóira, ablakaira. Itt nálunk, a Bécsi úton, nyáron is olyan fehér minden, mint másutt karácsony táján, hóesésben. Ablakot, ajtót nyitni, szellőztetni nem lehet, mert akkor a lakásokba is beszivárog és mindent belep a kőpor.

Egyetlen megoldás: ha a vállalat mielőbb felszerel egy porelszívó berendezést. Bármilyen költséges is ez, nem halasztható, mert a mi helyzetünk már tarthatatlan!

Pánti Imréné és szomszédai
Leányvár, Bécsi út

KEREPESI ÚTI BOLTOK

A Kerepesi út 28. szám alatt működött egy Röltex-üzlet, bőséges áruválasztékkal és kedves eladókkal. Sajnos, május elején bezárták. Először azt hittük, leltároznak, de amikor teljesen kiürítették, megtudtuk, hogy emeletráépítés miatt bizonytalan időre megszűnt. Ez az egyemeletes ház olyan, mint egy roskatag műemlék, azt már el sem tudjuk képzelni, hogyan fog kibírni még 1—2—3 emeletet. De a vásárlók szempontjából nem ez a lényeges (ez a probléma legyen az építőké és építtetőké), hanem az, hogy ha valakinek pl. szüksége van egy guriga cérnára vagy 5 gombra, fel kell ülnie a metróra vagy a buszra, mert csak a Keleti környékén vagy a körúton tudja megvásárolni.

A Kerepesi út 38. szám alatt működik egy háztartási bolt. 7 órától fél háromig tart nyitva. Kérdezem, kinek? Mert aki dolgozik, annak nem. Jó, hogy a fűszerboltban van mosószer, de olyan dolgok is kellenek egy háztartásban, ami ott nem kapható, például ruhafesték, fogkefe, ruhaakasztó, arc- és kézápolószerek. A zsúfolt járműveken utazó, munkában elfáradt asszonyok nem szívesen cipekednek a városból kifelé.

A többi üzletek nívótlan, nyomorúságos külsejű, rosszul ellátott boltok. Nem beszélve arról, hogy nincs illatszerbolt, Ofotért, játéküzlet, jól felszerelt ruházati bolt (ami van, kicsi és nincs választék!). A tejbolt 1 órakor bezár.

Italbolt, az viszont van bőven:

Kerepesi út 39: pinceborozó.

Hungária körút—Kerepesi út sarok: talponálló italbolt.

Kerepesi út—Utász utca sarok: pinceborozó.

„Terike" kétes hírű eszpresszó, rövid italokkal.

„Sellő" eszpresszó, elég rossz külsővel.

Kerepesi út 54: italbolt, talponálló, utcára kirakott asztalokkal.

A közértüzletek, a piaci zöldségboltok, az édességbolt tele italokkal.

Az URH-kocsi gyakori látogatója a Kerepesi út és a Hungária körút sarkán levő italboltnak és a Sellő eszpresszónak, de ez mind kevés. Tanácstagunk sajnos nem tud tenni semmit, mert a Kerepesi út páratlan oldala X. kerület, a páros oldal, ahol az üzletek vannak, XIV. kerület. A tanácsok egymásra mutogatnak, s amint az lenni szokott, „sok bába között elvész a gyerek".

Halmai Károlyné
Bp. X., Albertirsai út 4/C

NEM LEHET SÓ NÉLKÜL HAGYNI!

Minthogy orvosom előírta a sótlan paradicsomlé rendszeres fogyasztását, hosszas keresgélés után nagy örömmel vásároltam meg az egyik Közértben a Globus kecskeméti konzervgyár „Paradicsom ivólé, só nélkül" feliratú hengeres dobozát, 6,40 forintos árért. Otthon meglepetéssel fedeztem fel a fenti, ragasztott címke mellett az angol szöveget: „Tomato juice, salt added", vagyis „Paradicsomlé sóval". Nem tudom, miért bízták a magyar felirat megfogalmazását olyan személyre, aki nem tud angolul, s akinek még az sem jutott eszébe, hogy az angol felirat szavait szótár segítségével fordítsa le. De, ha már nem tud angolul és nem gondolt a szótárra, miért nem kóstolta meg a készítményt, hogy ha a nyelvet nem is ismeri, legalább az ínyére hallgasson, mielőtt megszövegezi a magyar címkét. Ez a felületesség és hanyagság „vérre megy". Ezt nem tréfából írom és nem a lé színére utalok vele, hanem arra, hogy akinek a szíve miatt sótlan folyadékot kell innia, annak az egészségében tesz kárt a sótartalom, hiszen az károsan megköti a test nedveit. Szeretnék választ kapni arra a kérdésre: hol találom meg a gyár valóban sótlan paradicsomlé-készítményét? Talán azt a „sós" feliratú üvegekben, dobozokban kell keresnem?

Baumann Erzsébet
Bp. VI. Szondy u. 93.

TOLLAS

Ez év áprilisában vettem két angol gyártmányú tollaslabdaütőt, 290 forintért, a pápai áruházban. Tíz perc játék után elszakadt az egyik ütő húrja, visszavittem az üzletbe, nagy huzavona után kicserélték. Sajnos, ez az ütő még tízperces játékot sem bírt ki, rögtön visszavittem, s igazgatói engedéllyel másnap ezt is kicserélték.

A harmadik csere sem volt szerencsésebb, ez sem tartott tovább elődeinél. Ezt már nem voltak hajlandók visszavenni, egy hét múlva rendeltek vissza azzal, hogy „felsőbb" engedéllyel esetleg mégis kicserélik. Nem cserélték ki.

Így hát hiába fizettem ki a 290 forintot, most még sincs használható ütőm.

Pethő Tiborné
Pápa, Lenin lakótelep 27.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Sötét van!" című közleményükre válaszolva közöljük, hogy a XX. ker., Jókai Mór utca elején leszakadt négy átfeszítésből háromnál új típusú higanygőzlámpás oszlopkart szereltünk fel, a negyedik átszerelése folyamatban van.

Börcsök Dezső
ig. h.
Budapesti Elektromos Művek

ÚJ LAKÁS, ÚJ GONDOK

Tavaly október óta lakunk az új, nagyon szép, világos, modern lakásunkban, boldogságunk azonban nem felhőtlen.

A Vihar utcában, a Szél utcában, de a Raktár utca egy részében is befejeződtek már az építkezések, az utakat azonban senki sem tartja karban. Esős időben olyan nagy a sár, hogy nem lehet rajtuk járni, csak csónakkal — esetleg —, mert a csatornák is el vannak dugulva. Száraz időben pedig olyan por van, hogy ha egy gépkocsi elmegy előttünk, nem lehet az utca másik oldalára átlátni.

A másik problémánk közegészségügyi. A házunkból 4—5 napig nem viszi el a Köztisztasági Hivatal a szemetet. Pedig most, a nyári időben, a nagy melegben, a szemetet napokig a kukákban tartani nagyon veszélyes.

Szabó Tibor
Bp. III., Raktár utca 12. I. 6.

A SÉRTŐDÖTT

– Érdekes! Már negyvennyolc órája ülök itt, és még senki sem jött, hogy megengeszteljen.

PRAKTIKUS MEGOLDÁS

– Tudja, rájöttünk, hogy sokkal olcsóbban jövünk ki, ha már itt a földön felrobbantjuk a Starfighter-gépeket...

(„Stern", Hamburg)

SZOLGÁLATKÉSZ BEOSZTOTTAK

– Igazgató kartárs, az íróasztalát elvitték javítani!...

FOGYÓKÚRA

– Tessék mondani, melyiktől lehet a legjobban fogyni?

EMBERI KAPCSOLATOK BOLTJA

Arra gondoltam, hogy ideje lenne fontolóra venni egy új üzlettípus kialakítását. Az Emberi Kapcsolatok Boltjában a szelíd részvéttől az agyba-főbe dicsérésen át a viharos vigaszig a jószolgálatok minden fajtáját önköltségi áron mérnék. Az Emberi Kapcsolatok Boltja valós igényeket elégítene ki, mert tévednek a napilapok, Budapesten 1971 nyarán nem a szifonpatron a legnagyobb hiánycikk.

— Kisasszony, kérem — mondja majd az Emberi Kapcsolatok Boltjának kuncsaftja —, nézze, elkészültek a kisunokám legújabb képei. Még senkinek sem mutattam, mert tisztában vagyok a gyermek fogyatékosságaival. A kis füle derékszögben áll, akár a levesesfazéké, az arca nem mentes az alapvető bambaság némely jelétől és általában az egész gyermek a zélandi cerkóf néven ismert majomfajtára emlékeztet. De hát ugyebár mégis az én unokám.

— Uram! — sikolt majd a kisasszony —, ne káromolja azt, aki felettünk lakozik. E tökéletlen felvételekről is megállapíthatom, hogy a kisfiú vonásai Murillo legbelevalóbb angyalkáiéval vetélkednek. A zélandi cerkóf gyors felfogóképessége, halk eleganciája különben is közbeszéd tárgyát képezi.

A nagypapa vidor csemcsegések közepette lép majd a pénztárhoz, leszúrja a csekély bérleti díjat és elégedett emberként távozik.

— Kisasszony! — kurjantja majd egy délceg fiatalember. — Az éjszaka megdöbbentő felfedezést tettem. Rájöttem, hogy a menyasszonyom viszontszeret. A munkahelyemen fizetésemelést ígértek és Lujza nénitől csomag érkezett. Szép a világ, kisasszony, és én szeretném a keblemre ölelni az egész emberiséget.

— Mivel szolgálhatok tehát?

— Szeretném, ha ma mindenki velem örülne. Csupán egy meleg mosolyra van szükségem.

— Hehe — mondja a kisasszony. — Kassza, kettőötven marad.

A vigaszosztályon jókarban levő hölgy zokog.

— Borzasztó — hüppögi. — Otthagyott a gazember. Elment azzal a malterképű vasalódeszkával.

— Rá se rántson, asszonyom — mondja majd a jóképű eladó. — A malter csakhamar lehullik, a vasalódeszka szálkái a felszínre bukkannak s a kedves férje egy virágillattól terhes tavaszi éjszakán bizton visszatér önhöz.

— Isten őrizz! — kiáltja erre a hölgy. — Boldog vagyok, hogy végre nem kell néznem azt a busa részeges fejét. De magával vitte mind a két slusszkulcsot, és azt már nem hagyom a bőrében, nincs az a pénz...

— Ne is hagyja, asszonyom — mosolyog az eladó. — Ebben az esetben azonban megkérem, hogy fáradjon át a hergelőosztályunkra. Minőségi átkok érkeztek, eredeti olasz áru, bizonyára talál kedvére valót...

Fix, hogy én is beállítok majd az Emberi Kapcsolatok Boltjába.

— Nézze, kérem — mondom savanykásan —, ezt az írásomat visszaadták a szerkesztőségben. Tudom, hogy ötlete túl van már férfikorának delén, a hasonlatok sántítanak, a viccek megették már kenyerük javát, s a poén is jobb napokat látott, de hát...

— Bocsásson meg — kiált majd a kisasszony —, ne tovább! Az egyetemes kultúra nevében tiltakozom, hogy lábbal tiporja ezt a remekművet. Ez a gyöngyszem nemcsak heveny kacagásra ihleti az olvasót, hanem az emberiség nagy kérdéseire is bölcs választ ad. Mariska, azonnal rohanj a raktárba, hozd fel a legnagyobb babérkoszorút.

És én megenyhült szívvel lépek a pénztárhoz.

— Volt, kérem, egy babérkoszorúm, három részvevő mondatom és egy kedves mosolyom.

Persze tudom, hogy nem megy egyszerre. A hálózat kiépítése időbe kerül, eladókat sem könnyű toborozni az Emberi Kapcsolatok Boltjába. De van egy ötletem. Nem lehetne addig is kipróbálni az egészet? Mondjuk a már meglevő, más tárca és más cégér alatt működő boltokban. Hm?

Peterdi Pál

TELT HÁZ

TITKÁRNŐ KERESTETIK

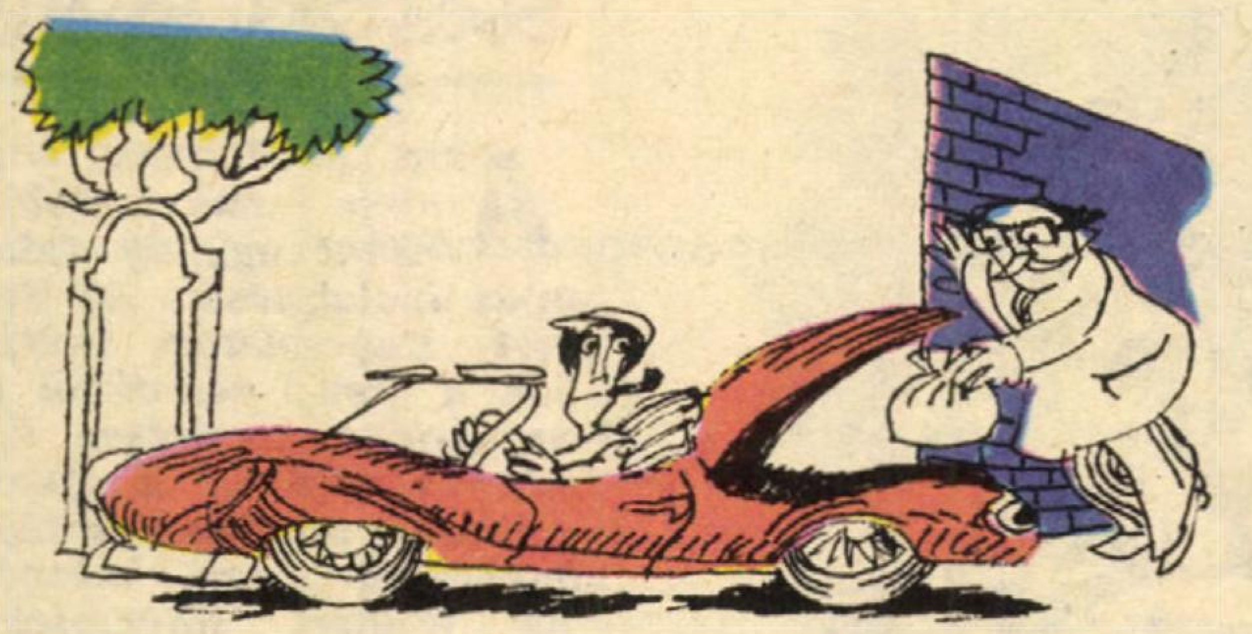
Néhány megjegyzés foci-ügyben...

Régi futballrajongó vagyok, vérbeli szurkoló, én is aggódom a magyar futball jelenéért, jövőjéért, sorsáért. Mégis azt tartom, hogy amit a magyar olvasónak a magyar sajtóban a magyar futballról feltálalnak, az már sok. Igaz, hogy azért nem kell kétségbeesetten cikkezni, hogy mi lesz a magyar iparral, a magyar mezőgazdasággal és a magyar tudományos élettel. Hála istennek ebben a hármas mezőnyben, kisebb-nagyobb gondoktól eltekintve, rendben mennek a dolgok, mégis úgy gondolom, nagyobb szenvedéllyel kellene róluk írni, mint a magyar futballról.

Ez az egyik megjegyzésem ahhoz a cikkdömpinghez és zokogáshoz, amely fociügyben lapjainkat elönti. A másik megjegyzésem az, hogy milyen különös, és olykor ügyész után kiáltó megállapításokat írnak le ezekben a magyar futballról közölt hátborzongató cikkekben. Szerintem teljesen mindegy, hogy újságíró írja-e vagy a lap csak helyet ad az úgynevezett olvasói levélnek. A lényeg az, hogy a gyanútlan olvasó (én magam is) meghökken az ilyen általános leleplezésen: *„A válogatott játékos a patrónuson keresztül vehet magának egy ritka márkájú gépkocsit. Néhány nap múlva eladja és annyit keres rajta, mintha az év valamennyi válogatott mérkőzését megnyertük volna. Tudniillik akkor kapott volna annyi prémiumot."*

Nekem, kérem, bevallom őszintén, ökölbe szorul a kezem, amikor ilyesmit olvasok egy tekintélyes újságunkban (Magyar Hírlap). Nem is azért szorul ökölbe, mert ezek a sport- (és egyéb) erkölcsöt megszégyenítő sorok napvilágot láttak, hanem azért, mert nem tudom, hogy ez *tény-e* vagy csak *feltételezés.*

Ha tény, akkor meg kellene írni azt is, hogy ki az a válogatott játékos, aki azt a bizonyos ritka márkájú gépkocsit néhány nap múlva eladta, és ezen megkereste az egész évi prémiumát? Ha pedig ez nem tény, hanem csak feltételezés, akkor miért kell ezt megírni, és miért kell ezzel a közvéleményt felháborítani?

Hasonló gondolatok foglalkoztattak a cikk következő néhány megállapításának olvastán is: *„Rendelet írja elő, hogy mennyi kalóriát és mennyi prémiumot fizethet egy klub. Papíron. A gyakorlatban a patrónusok beszállnak. Mondjuk plusz kétezerrel. Fejenként. Ki szól érte? Ki szól a másodállásokért, a feleségek úgynevezett állásáért, a kijárásokért, a lakásokért, a papa iparengedélyéért, a sok befektetésért, amelynek nincs játékfedezete."*

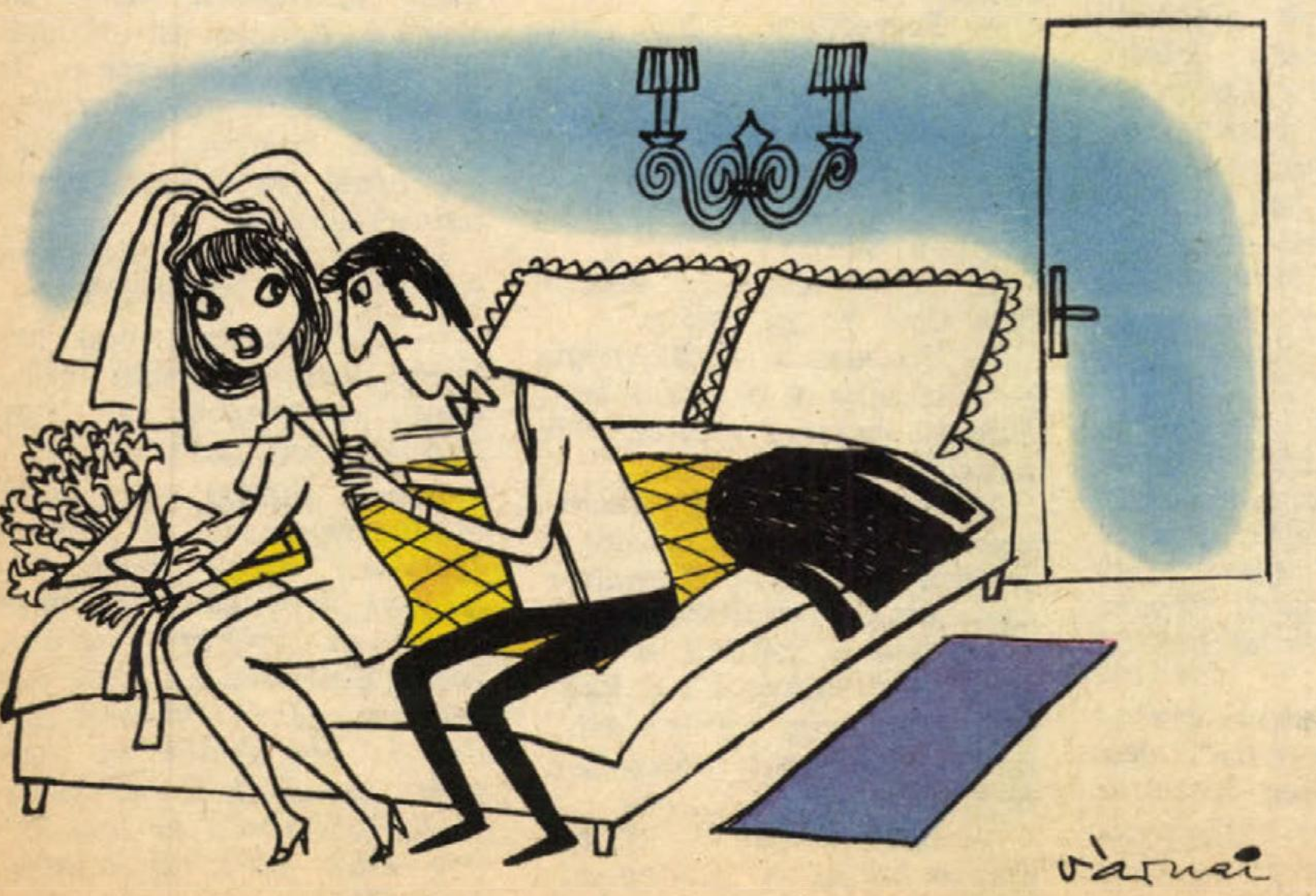
És mivel a gondolataim a fentebb megírt véleményemmel változatlanul azonosak, ismét megkérdezem: kik azok a patrónusok, akik „beszállnak" azzal „a mondjuk plusz kétezerrel fejenként?" És a cikkíróval együtt nem azt kérdezem, hogy: ki szól érte? Mert akkor rosszul kérdeznék! Én azt kérdezem, ki az, *aki nem szól érte?* És *ki az, aki nem szól* a cikkben említett „másodállásokért, a feleségek úgynevezett állásáért (gondolom, fiktív állásért!), a kijárásokért, a lakásokért, a papa iparengedélyéért, a sok befektetésért, amelynek nincs játékfedezete?" Azt kellene tehát a cikknek megkérdeznie, hogy ki nem szól, és felelnie is rá! Én megírnám, de sajnos nem vagyok eléggé tájékozott és nem tudom, ki az, aki nem szól mindezért. Ha a Magyar Hírlap tudja, miért nem írja meg? Ha pedig nem tudja, akkor legalább követelje, hogy kutassák fel az illetőket!

Még egy kérdésem volna: ha netán lenne *mögötte* játékfedezet, akkor vajon el lehetne-e tűrni ezt a sok disznóságot?

Nem zokogni kell, hanem tisztára söpört úton elindítani a magyar futballt!

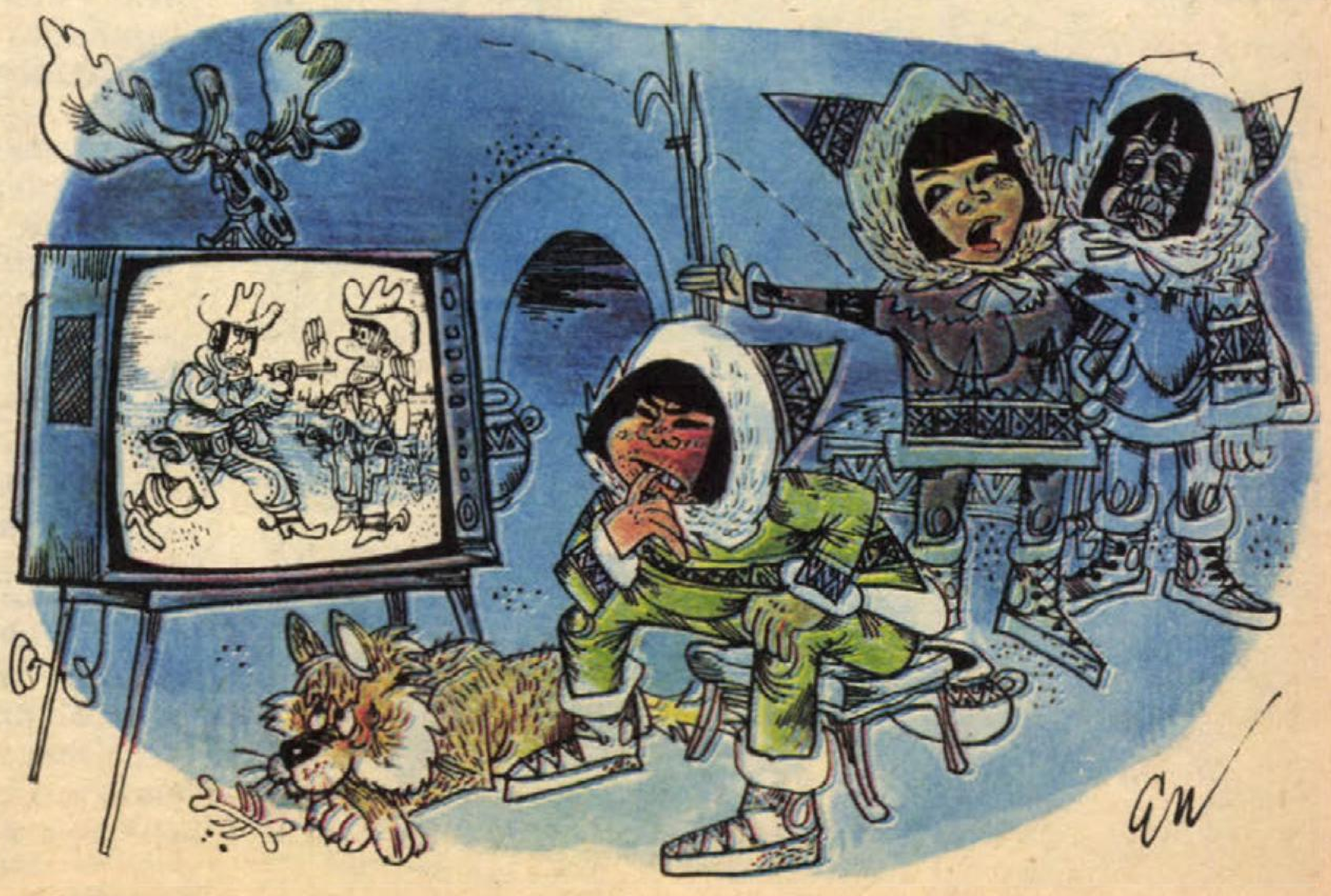
Földes György

NÁSZÉJSZAKA

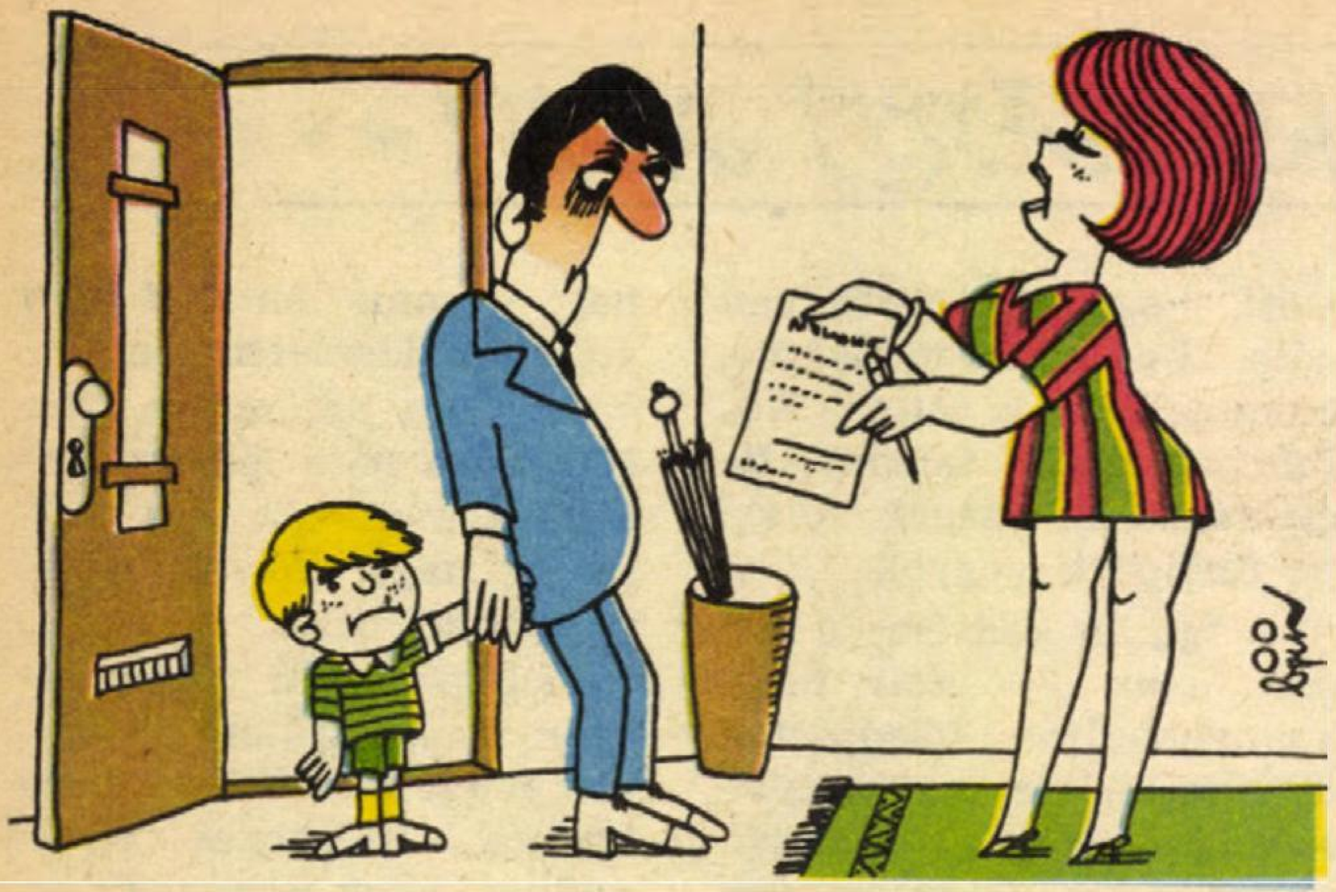

– Mit vacakolsz annyit? Tomi fél perc alatt kinyitotta : : :

ESZKIMÓÉKNÁL

– Képzelje, a 298 napig tartó téli estét a tévé előtt tölti...

ELVÁLT SZÜLŐK

— Itt írd alá, hogy két óra időtartamra átvetted a gyereket...

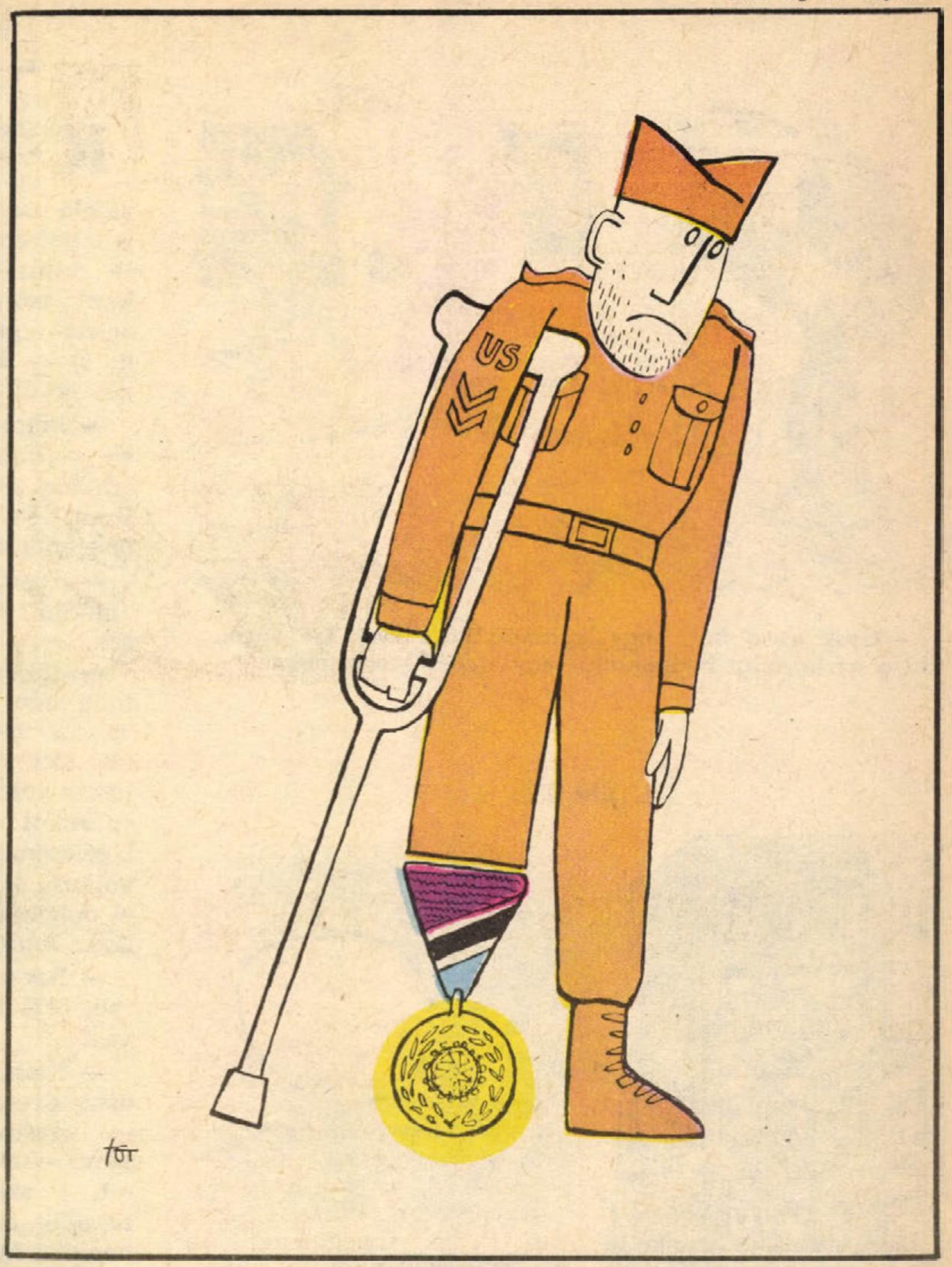
A KIBIC

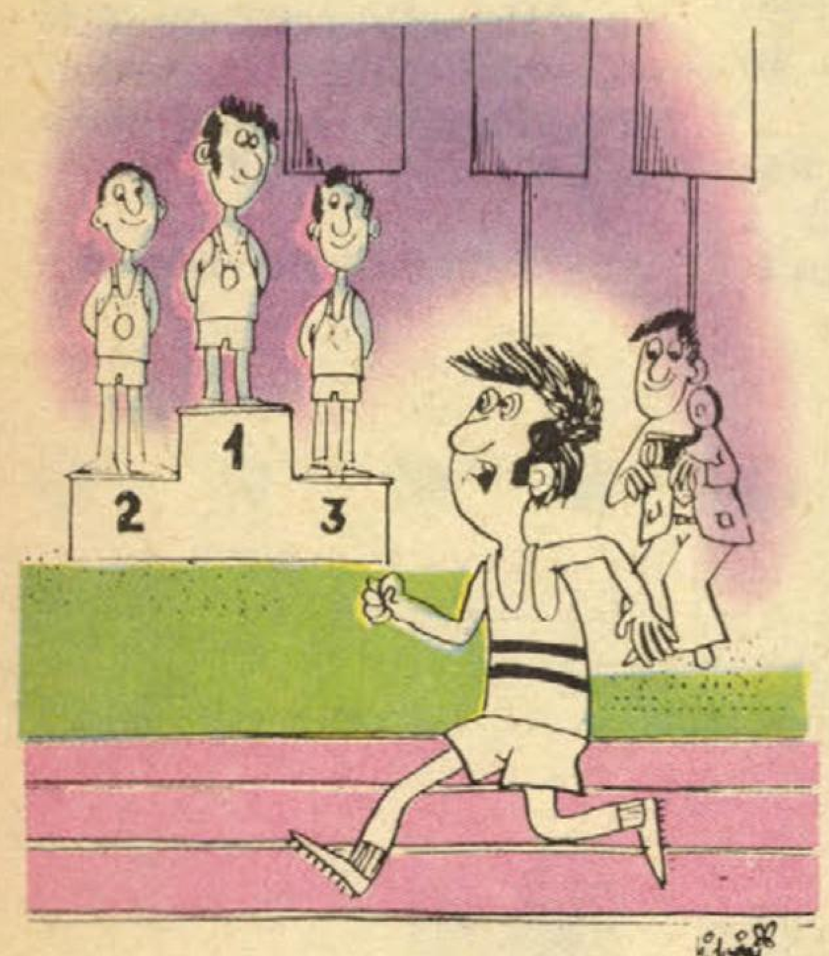
— Így nem tudok játszani. Állandóan belenéz a lapjaimba...!

VIETNAMI VETERÁN

Tót Gyula rajza

LELKIISMERETES FUTÓ

— Még van két köröm...

FRONTÁTVONULÁS

— Már a büféig sincs erőm elmenni...

Ketten beszélnek

— Nem akartam hinni a szememnek! Még egy hete sincs, hogy Grafomán dilettánsnak nevezte szegény Csobokay Gazsit, s most van képe azt írni róla a nekrológban, hogy a magyar lírai költészet géniusza volt, akit összetörten sirat az ország népe.

— Csakugyan, megáll az ember esze. Amikor egyszer megkérdeztem tőle, hogy mi a véleménye Csobokay költészetéről, egy mindössze egytagú szót mondott, amelyet reprodukálni az ízlésem tiltja. És most azzal fejezi be a nekrológot ez a fariezus, hogy mielőbb utcát Csobokay Gáspárnak. Förtelmes kétszínűség.

— Nem gondolod, hogy elejét vehetnők az efféle galádságnak?

— El sem tudom képzelni, hogyan.

— Úgy, hogy például mi, ketten, megegyezünk abban, hogy megírjuk egymás nekrológját. Én aláíratom veled, amit rólad írtam, te láttamoztatod velem, amit rólam írsz.

— Ez nem rossz gondolat. Köztudomású, hogy tiszteljük egymást, megrendülésünk őszinte, és hiteles jelzőkkel méltatjuk a veszteséget, mely távozásunkkal a magyar irodalmat éri.

— Két-két gépelt oldal elég is lenne. A nekrológ akkor szép, ha rövid. Ha azt az érzést kelti, hogy írója már csak mély gyásza miatt sem tud hosszan írni. Nos? Benne vagy?

— Szívesen. Csak egy a kérdés. Ha én szenderülök jobblétre előbb, te elviszed a rólam szóló írást az irodalmi újság szerkesztőjének. Eddig rendben van a dolog. De ki viszi el ez esetben a tiédet?

— Ez álprobléma. Előre odaadjuk mind a kettőt. Ennek az az előnye is megvan, hogy halálom után nem dolgozhatod át a rólam szóló méltatást. Amit én már egyszer láttamoztam.

— El tudsz rólam képzelni ekkora disznóságot?

— Emberek vagyunk.

— Aha! Csakhogy te is ember vagy. Ezek szerint magadról is el tudsz képzelni ekkora disznóságot?

— Nem. Rólam te tudsz elképzelni ekkora disznóságot. Vagy nem?

— Nem! Soha! Én szerintem te makulátlan jellem voltál világéletedben. Ez lenne a nekrológod fő mondanivalója.

— Hogyhogy? A jellememet kívánod méltatni, és nem a költészetemet, a tehetségemet? Szerinted én a magyar lírába a jellememmel írtam bele a nevemet? Már ne haragudj, öregem, de ha jól értem, te ahelyett, hogy méltatnád azt az új hangot, melyet hoztam, azért akarsz megsiratni, mert nem loptam ezüstkanalat.

— Most mért izgatod magad előre? Ráérsz tiltakozni, ha elolvasod a cikkemet. Légy bizalommal. Meg leszel elégedve vele.

— Jó, jó. Azért nem árt, ha szólok. Nem szeretem, ha az elhunyt költőben az embert méltatják. Kérlek, kímélj meg ettől. Ha úgy gondolod, hogy a költészetem jelentősége nem éri el a jellemem tisztaságát, ne is beszéljünk tovább a dologról. Majd megegyezem valaki mással.

— Ahelyett, hogy itt oktalanul duzzogsz, inkább azt mondd meg, hogy te mit tervezel siratni bennem?

— Ezen még gondolkoznom kell.

— Ez szép. Ez gyönyörű. Még gondolkoznod kell. Ha tegyük fel, ma este lefordulok a székről, és reggel telefonál neked Ménesi, hogy délre írj rólam egy kétflekkes nekrológot, te azt feleled: „még gondolkoznom kell rajta, hogy mit is vesztett az irodalom". Szép. Gyönyörű.

— Azt hiszem, a termékenység a legfőbb erényed.

— Micsoda? A termékenységem? Szóval az, hogy *sokat* írtam?

— Nemcsak az. Hűséged is az eszméhez.

— Bravó! Hát még? Jól olvasható kézírásomról nem akarsz néhány zaklatott búcsúszót mondani?

— Most ironizálsz? Légy bizalommal. Minden benne lesz.

— De mit fogsz írni a tehetségemről? Kihez fogsz engem hasonlítani? Erre felelj!

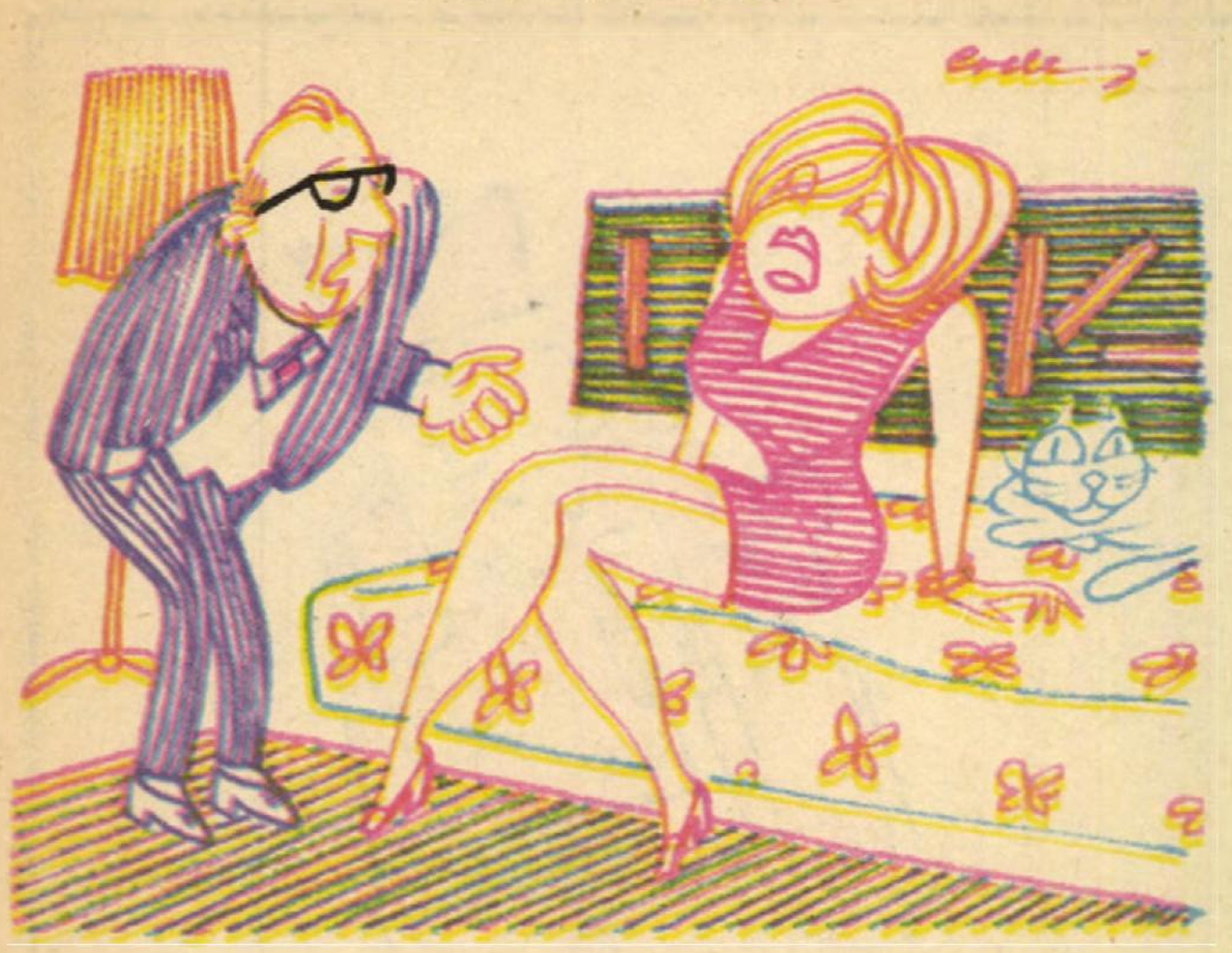
— Mértéket fogok tartani. Nem blamálhatom magamat.

— Értem. Tudod, mit, pajtás? Dögölj meg.

— Ha-ha-ha! Az tetszene neked! De legyél nyugodt. Nem fogsz rólam nekrológot írni, te hitvány farizeus!

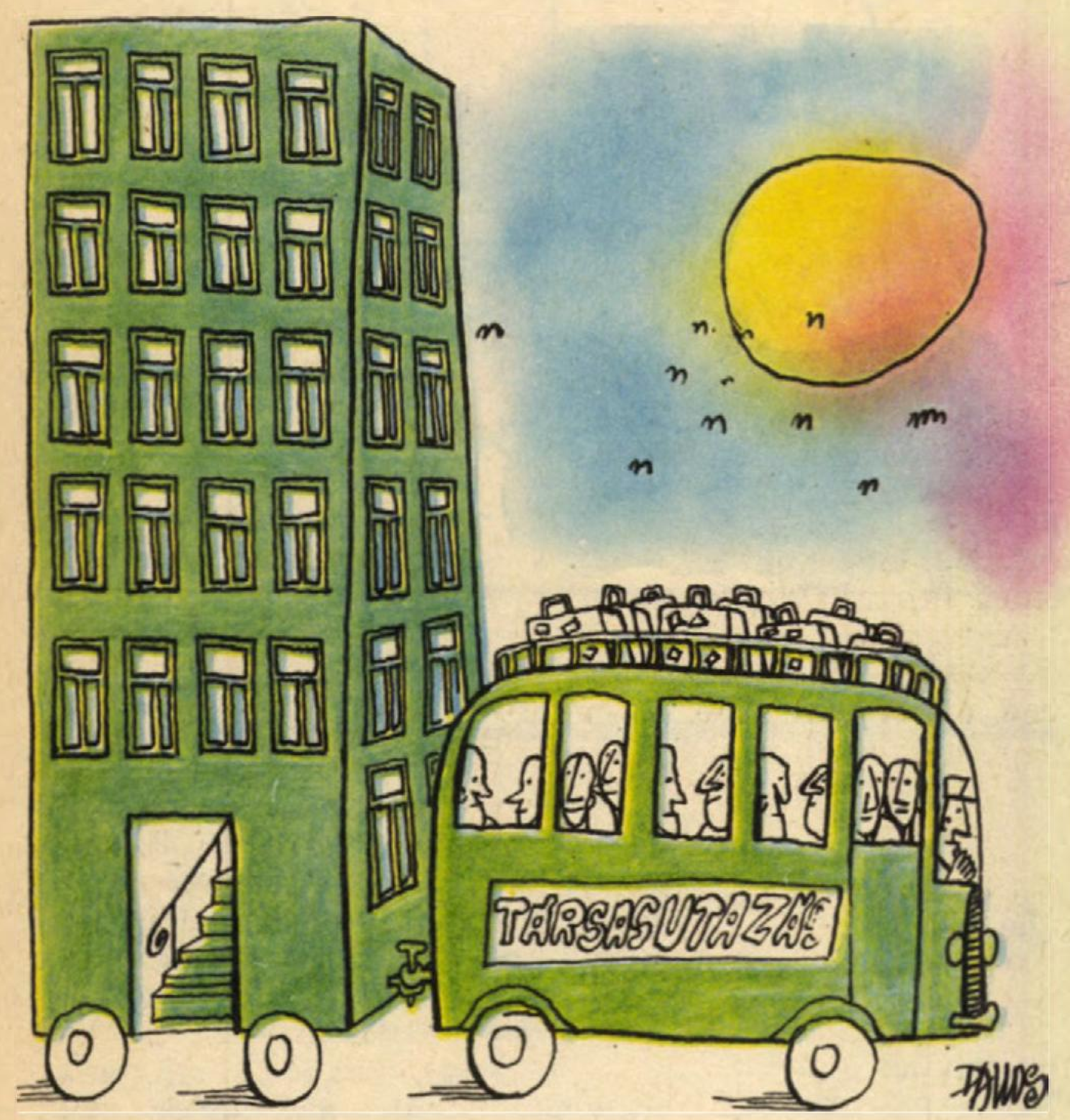
(t)

TIZENÉVES FELESÉG

– Csak az a baj, hogy legalább húsz évet kell várni, amíg az anyádat bedughatjuk egy szociális otthonba...

UTÁNFUTÓ

*** A FÉRFIPÁRTI NÉNI ****

Kovács Péter egy hétköznap délután sietve botladozott hazafelé az új lakótelep gidres-gödrös utcáján, amikor — mintha a földből bukkant volna elő (vagy az árkád egyik oszlopa mögül?) — útját állta a jóságos arcú, ősz hajú néni.

— Fiatalember, egy szóra! — kapott Kovács után, amikor az ki akarta cselezni. — Beszélni szeretnék magával.

— Tessék parancsolni — mondta Kovács készségesen.

— Jöjjön csak! — mondta a néni és húzta magával a legközelebbi kapu alá. Ott a meglepett férfinak a füléhez hajolt és így suttogott: — Tudja, én világéletemben férfipárti voltam. Hát ezért mondom el magának azt, amit mondok. Jobb, ha tudja.

— Bocsánat, de nem tetszik összetéveszteni valakivel?

— Nem, nem szoktam összetéveszteni a férfiakat — kacsintott cinkosan a néni. — Nemde maga lakik ott, a szemközt levő ház hatodik emeletén, balról a hetedik és nyolcadik ablak mögött?

— Igen, én — válaszolt Kovács, miután ellenőrizte, hogy hova mutat a kapu alól a néni reszkető keze.

— Akkor legyen erős, fiatalember, magát csalja a felesége. — Kovács csak nyikkant egyet, a néni pedig folytatta. — Már többször megfigyeltem, legutóbb most, kedden délelőtt, hogy egy férfi van nála. Én szemben lakom, önkéntelenül is látom. Kötelességemnek tartom figyelmeztetni magát, mivel én férfipárti vagyok.

— Igazán kedvesnek tetszik lenni — szólt megkönnyebbülten fölsóhajtva Kovács —, de megnyugtatom a nénit, az a férfi, akivel a feleségem kedden délelőtt csókolózott, én voltam.

— Maga? He-he... — nyihogott csalódottan a néni. — Akkor bocsánat, én csak jót akartam, mivel férfipárti vagyok.

A néni olyan szomorúan ingatta férfipárti fejét, hogy Kovács Péternek megesett rajta a szíve.

— Ellenben, ha netalán egy szombat délelőtt tetszene valami hasonlót tapasztalni, s arról tetszene beszámolni, nagyon hálás lennék, ugyanis a feleségem szabad szombatos, én pedig nem.

— Legyen nyugodt, fiatalember — derült föl a néni arca. — Rám számíthat, ugyanis én férfipárti voltam világéletemben.

Alig két hét múlva újra elkapta a néni Kovács Pétert. A kapu alá sem vonszolta, nagy hévvel mesélni kezdett neki.

— Most aztán igazán legyen erős, barátom! Szombat délelőtt csókolózott egy férfival, méghozzá olyan nyíltan, hogy nem csak én láttam, hanem a szomszédból az a vén pletykás Suderkóné is.

— Igazán kedves a néni, hogy ennyire férfipárti, épp ezért megnyugtatom, hogy az a csókolózó pár szombat délelőtt az unokabátyám volt a feleségével. Ugyanis a múlt héttől én is szabad szombatos vagyok. Így azt játsszuk, hogy mi leutazunk Fonyódra, ahol az unokabátyám lakik. A kétnapos víkendre megkapjuk az ő lakásukat. Ők viszont a mi lakásunkban...

— Jó, jó, nem szóltam semmit — fújt sértődötten a néni.

— Bocsánat — rebegte Kovács engesztelőn —, megkérem, hogy majd csak július tizenötödike után szíveskedjék figyelni az ablakomat. Akkor én ugyanis egy hétre vidékre megyek és...

— Mit gondol, fiatalember — vágott szavába a férfipárti néni, és dölyfösen fölemelte reszkető fejét —, nincs nekem más dolgom, mint az, hogy a maga ablakát figyeljem?

Sólyom László

CHRISTINE KEELER ÚJABB HÁZASSÁGA

Miss Keeler, aki nyolc évvel ezelőtt jelentős szerepet játszott az ún. Profumo-botrányban, újra férjhez megy, ezúttal egy Anthony Platt nevű vállalati igazgatóhoz. Amikor az igazgatót megkérdezték, hogy miért veszi feleségül a... hm... ismert nevű hölgyet, Mr. Platt így válaszolt:

– Nem rossz, ha egy házaspárban legalább az egyik fél világhírű.

ISKOLAI KIRÁNDULÁS

– Nem hagyhatunk itt ekkora felfordulást! Minden követ azonnal rakjatok vissza a helyére!!

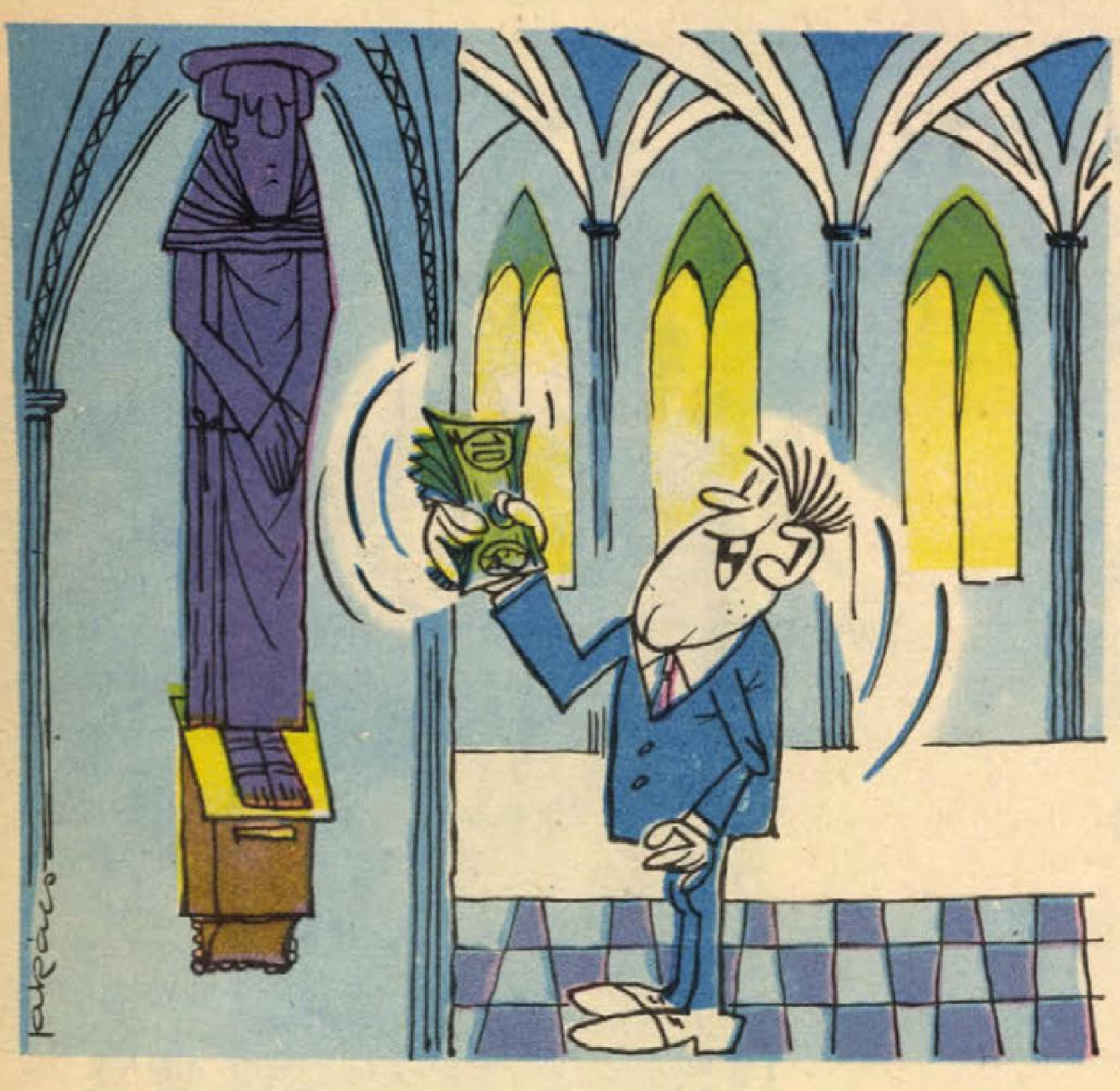
Vitézség, merészség

Hej, ti régesrégi, marcona vitézek,
Kiket ló hátára ültetett a végzet,
Hogy végigdúljatok hetedhétországot
S ezeknek lakója borzadva kiáltott
S jámbor mellkasára szent jeleket hintett:
„Magyarok nyilától ments meg Uram minket!"

Hej, ismét feltámadt az ősi vitézség,
Ezer év előtti, nagyszerű merészség
És most újból remeg a vén Európa,
Ahogy nem rettegett már ezer év óta
S országutak zengnek fohászkodó szótól:
„Ments Uram minket a magyar autóstól!"

Darázs Endre

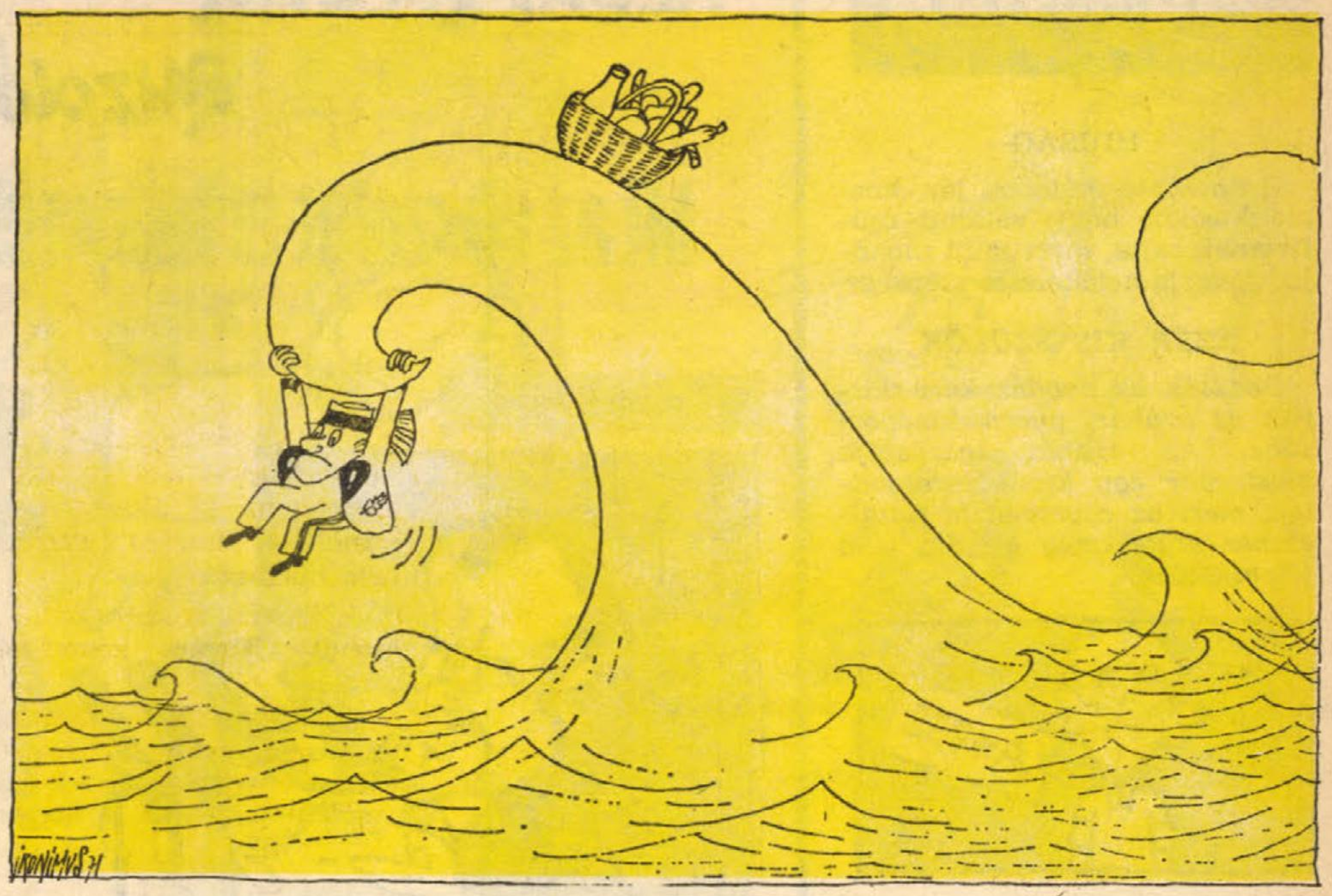
PRECIZ EMBER

– Meghoztam az ígért százast, de levontam az SZTK-járulékot!

AZ ÁRHULLÁM AUSZTRIÁBAN

(„Die Presse", Bécs)

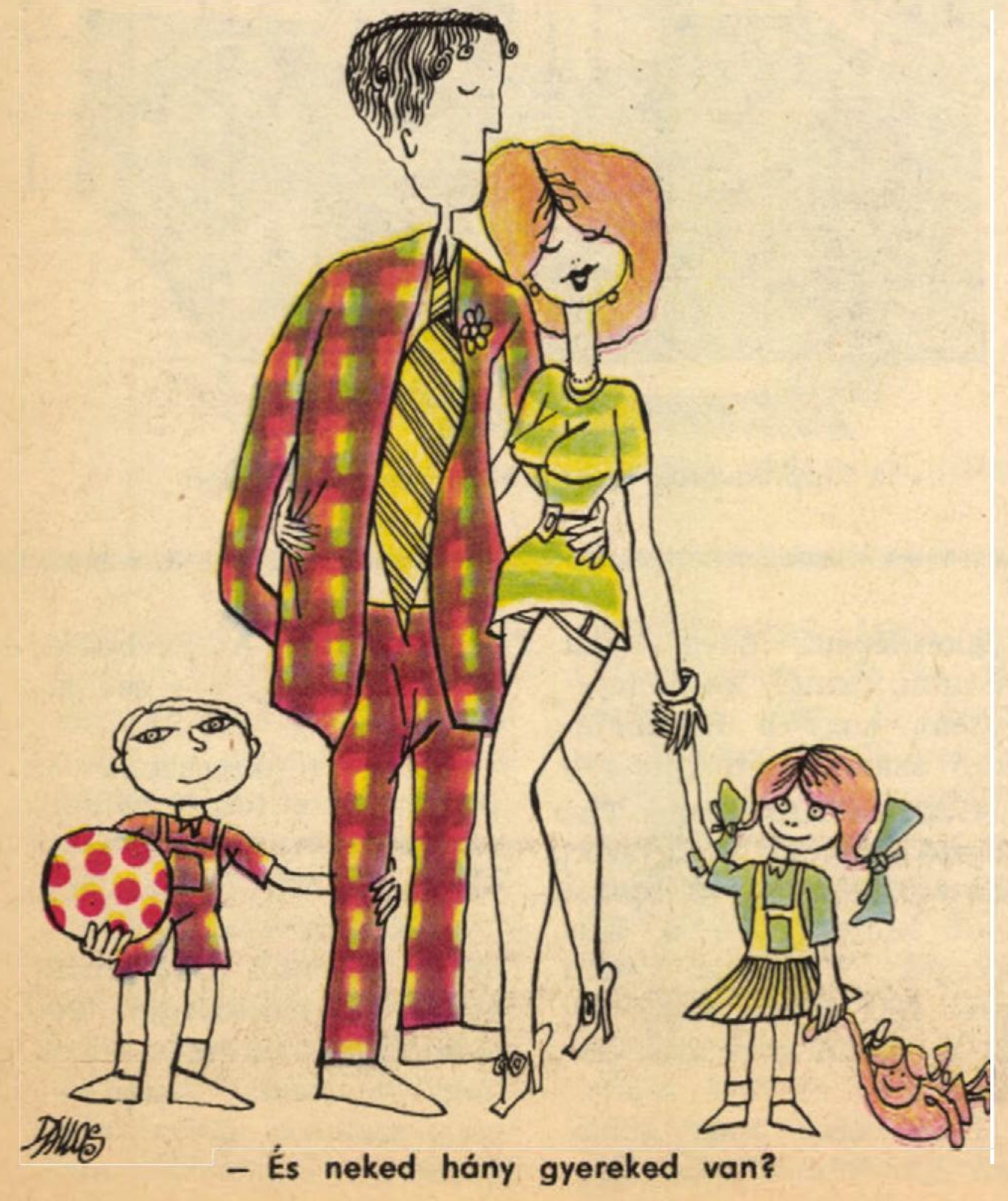

ESTE, A PARKBAN

– Nem értem a kirándulókat... Ahhoz, hogy az ember szemetelhessen, minek egész nap hegyet mászni...

ROMANTIKA

– És neked hány gyereked van?

AZ ÚJ LÁNY

Ami hivatalunk unalmas, sivár hely. Néha hónapok telnek el, és nem történik semmi. De most végre megpezsdült a vállalat. Az ok látszólag jelentéktelen: egy új lány került a hivatalba. Az új lány természetesen csinos, ebből logikusan következik az, hogy a vállalatot megpezsdítette, valamint, hogy írok róla. A csúnya nőkről csak a klasszikusok szoktak írni.

Az új lányt Bözsikének hívják és pillanatok alatt elhomályosította Évike fényét, aki egy évvel ezelőtt volt új lány minálunk. Bözsike a számlázásba került, mely e pillanattól kezdve látogatottabb hely lett, mint a büfé, ahol pedig nemcsak sört és feketét lehetett kapni, hanem hitelt is. A dolog odáig fajult, hogy hamarosan — igazgatói utasításra — egy táblát helyeztek el a számlázás ajtaján: „BELÉPÉS CSAK HIVATALOS ÜGYBEN!" Ezzel mi, kisemberek, ki lettünk zárva a Paradicsomból, és csak egy lehetőségünk maradt, hogy véletlenül találkozunk a folyosón az új lánnyal. Így aztán a sötét hivatali folyosó megtelt gondterhelten topogó férfiakkal, akiknek egyik szemük egy aktán, a másik a számlázás ajtaján csüggött.

Nem így a főnökök!

Az áruforgalmi főosztályvezető már az első napon magához hívatta Bözsikét. Közölte vele, hogy ő szigorú ember, de igazságos. Nem szereti a munkafegyelem-lazítást valamint a feleségét sem, akivel csak kényszerből él együtt. Felhívta Bözsike figyelmét a többiek részéről reá leselkedő veszélyre, és ha nem is utasította, de nyomatékosan kérte: ne álljon szóba senkivel, mert ez csak felesleges pletykákra adna alkalmat.

A főkönyvelői kihallgatáson Bözsike megtudhatta, hogy a főkönyvelő kartárs szívén viseli a fiatal dolgozók sorsát. Hajlandó Bözsikét bevezetni a számlázás legrejtettebb titkaiba, valamint átadja neki páratlan életismeretének értékes tapasztalatait.

A termelési osztályvezető közölte a lánnyal: fel van háborodva azon, hogy itt mindenki udvarolni akar. Levonta a konzekvenciát a férfiakról és a kollégákról. Elmondta, hogy undorodik azoktól a figuráktól, akik minden fiatal lányban szabad prédát látnak. Elmondta azt is, hogy nagyon sajnálja Bözsikét, mert farkasok közé keveredett. Ettől egy

kicsit könnybe lábadt a szeme és részvétteljesen megsimogatta a lányt. Persze, nem mint férfi, hanem mint egy melegszívű, érző ember, mint egy atya, mint egy idősebb testvér: gyengéden, lágyan a tarkóján, a puha, selymes haja alatt.

A kisembereknek — köztük nekem is — csak azok a pillanatok maradtak, amikor Bözsike a főkönyvelőtől a személyzetishez ment. Szoboszlai, ez a kukac, ez a nyomorult irattáros például, elkapta Bözsikét a személyzetis irodája előtt és közölte vele, hogy éppen most hagyta el a menyasszonya, akivel több évig viharos szerelemben élt, de az az álnok kígyó sárba taposta a szívét és most itt áll üresen, kiégve és az öngyilkossághoz közel, mivel őt nem szereti senki. Karcagi a folyosókanyarban kapta el a lányt, elmesélt három pikáns viccet és adott neki egy ebédjegyet.

A harc egyre élesedett. Bözsike pedig okos lány volt. Kegyeit, mosolyait pontos mértékkel osztotta, így senki sem büszkélkedhetett nagyobb eredménnyel, mint a többi. Hamarosan több rosszindulatú hír terjedt el: a földszinten már tudni vélték, hogy Bözsike több galerinak a tagja és ennél a vállalatnál csak azért dolgozik, hogy a szocializmus építésében hátráltassa a férfi dolgozókat.

A kudarcok után Bözsikétől rendre elfordultak a férfiak. Már senki sem akart a hóna alá nyúlni, nem nevelték, nem óvták, nem meséltek neki pikáns vicceket. Nem várták a folyosók néptelen zugaiban, mert ekkorra már olyan rossz híre volt, hogy senki sem merte megkockáztatni, hogy munkaidő alatt egy feslett nőszeméllyel lássák.

Egyedül én nem hátráltam. Amikor már mindenki elfordult tőle, egy este megvártam a kapu előtt. Mellé szegődtem és egy sötétebb sarkon a hóna alá nyúltam. De a lány ahelyett, hogy hálás lett volna, hogy könnyes szemmel köszönte volna meg kitartásom, valamint azt az önfeláldozásom, hogy jó híremmel nem törődve utána nyúlok kallódó lelkének: szájon vágott.

Most már én is meggyőződhettem, hogy valóban erkölcstelen perszónával van dolgom. Még szerencse, hogy aznap este Évike visszaadta a hitem és szerény kis lakásomban bebizonyította: vannak még tisztességes nők is ebben a Szodomában...

Ősz Ferenc

SZILÁNKOK

HIÚSÁG

Z. hetente kétszer jár kozmetikushoz, hogy valamit csúfítsanak rajta, mert mint mondja: zavarja a tökéletes szépsége.

SZÉP KIS SZÜLŐK

Beadták az óvodás korú kisfiút az áruházi gyermekmegőrzőbe. Az áruház igazgatója most már egy kicsit türelmetlen, mert az egyetemista fiatalember szülei még mindig nem jelentkeztek.

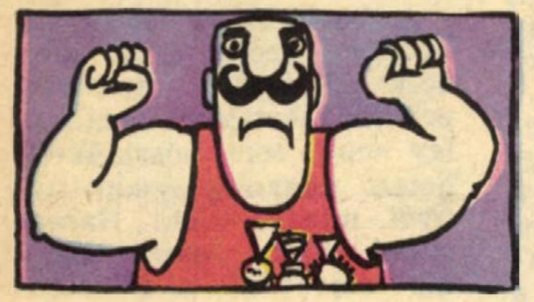

FURCSA LOGIKA

— Pont most hoz ilyen kis adagot, amikor fogyókúrán vagyok és majd elpusztulok az éhségtől?

PANASZ

— A gyengébbet könnyű bántani — panaszkodott az erőművész, amikor egy nála erősebb izomkolosszus megverte.

CSALÁDI ÖRÖM

— Szeretnék egy gyereket, de százharminc van — mondta elgondolkodva az óvónő

NYELVTUDÁS

Brahovácz meséli:

— A vállalatom igazgatója hirdetést adott fel. Több nyelven beszélő titkárnőt keresett. Jelentkezett egy nő. Tökéletes kiejtéssel, perfekt beszélt lengyelül, németül, oroszul, angolul, franciául, japánul és spanyolul. Mégsem tudták alkalmazni.

— Miért?

— Mert magyarul egy szót sem tud.

KRITIKA

Nálunk a legbecsületesebb lány is rossz útra térhet. Ami az útviszonyokat illeti.

G. Sz.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút erkölcstelenség?

Takács Imre:

– Nixon békenyilatkozatai!

Endrődi István:

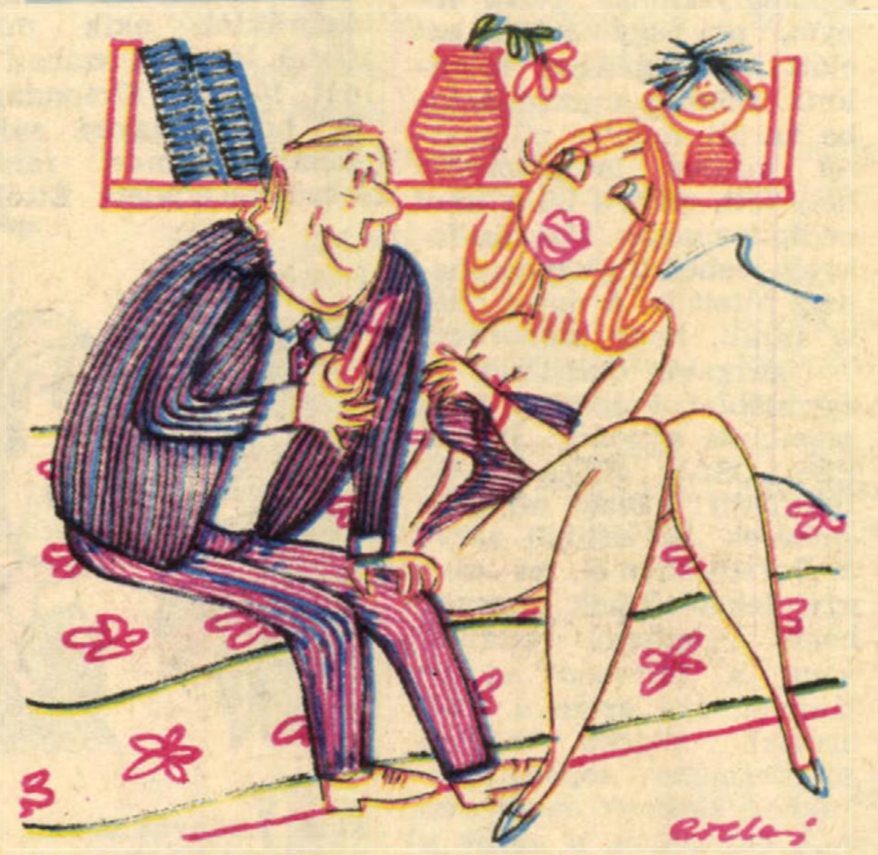
– Feleségünk erényövének kulcsát pénzért árusítani!

Vasvári Anna:

– Jogos önvédelemből rablógyilkosságot elkövetni...

Erdei Sándor:

– Feleségtől ellopott rúzst elajándékozni!

Dallos Jenő:

– A hippihaverok tudta nélkül naponta fürdeni...

Brenner György:

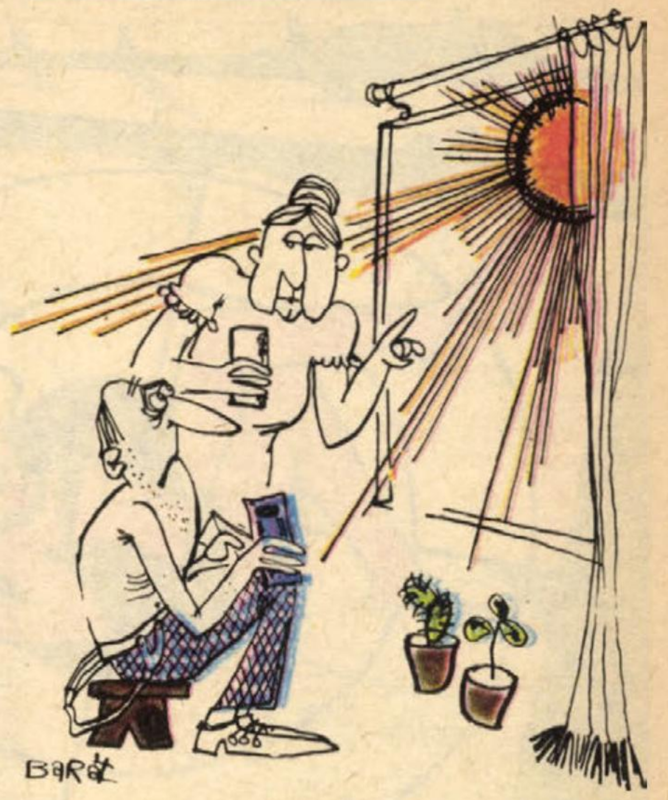
– Ez...

Fülöp György:

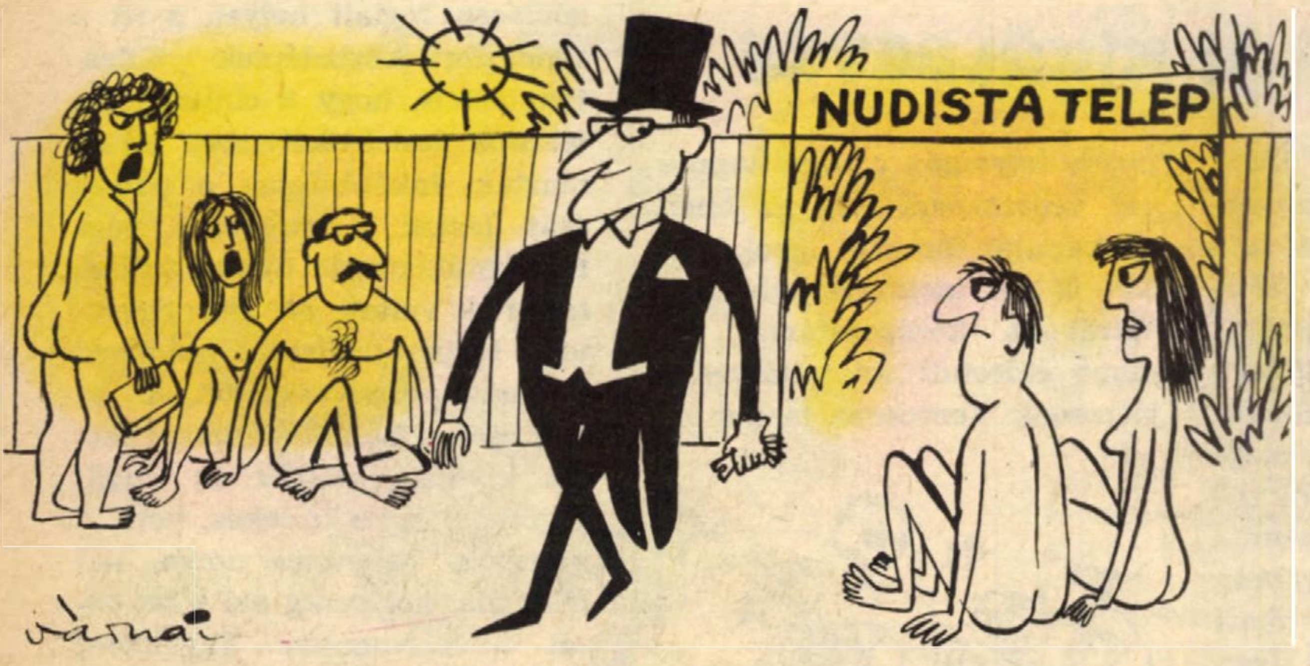
– Bújj be gyorsan a szekrénybe, fiam, váratlanul megjött a szeretőm!

Barát József:

– Albérlőtől napfénypótdíjat szedni.

Várnai György:

– Frakkban menni egy nudista telepre.

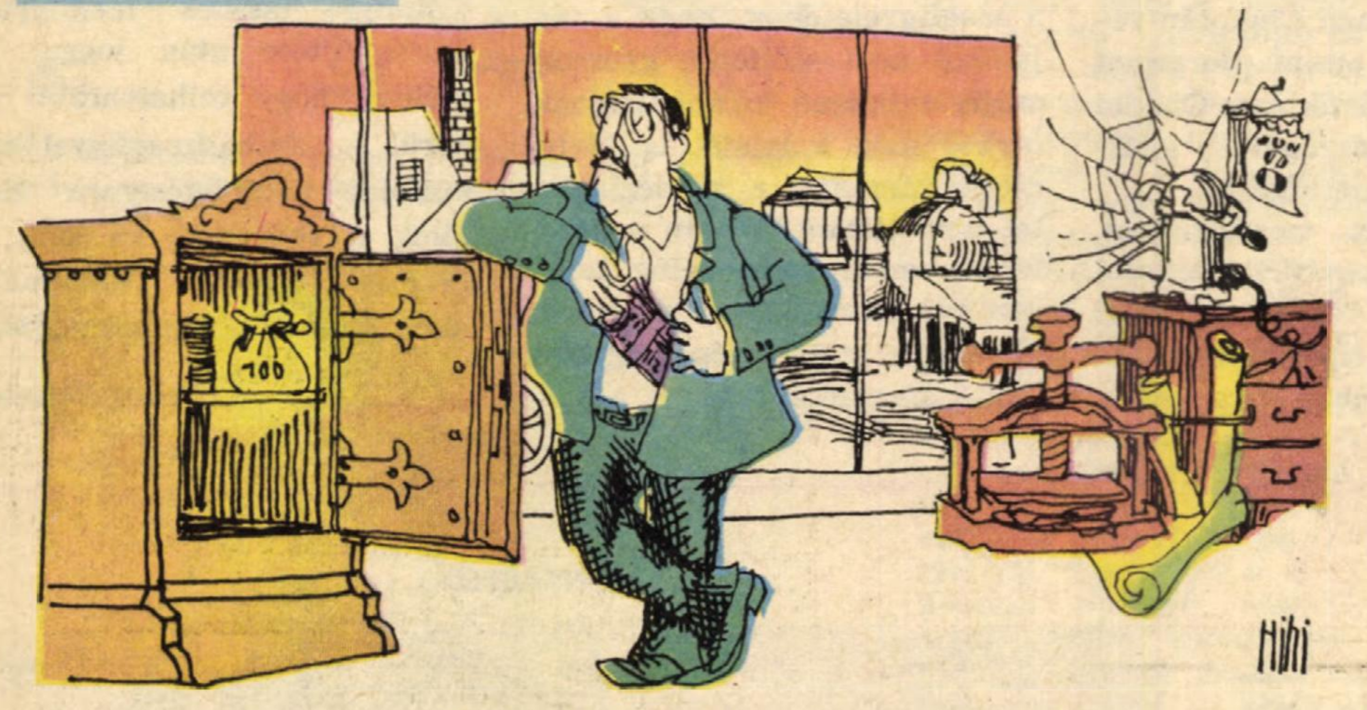
Tót Gyula:

– Ha valaki lop az önkiszolgáló boltban...

...és aztán visszaviszi az árut azzal, hogy romlott.

Hegedüs István:

– Deficites vállalatnál sikkasztani.

Balázs-Piri Balázs:

– Katlanban főve kikezdeni az ördöggel.

Kutyanyelv

„VAN ITT EGY KIS ÉSZ" énekelem ezúttal Mozart operahőse helyett én magam, és mérhetetlen büszkeséggel böködöm azt az okos koponyámat. Elmondom, mit tettem.

Úgy kezdődött, hogy a barátomat hívogattam telefonon, egy álló napon keresztül, hiába. A keresett szám foglalt jelzést adott, kétségtelenül üzemzavar lehetett, megesik az ilyesmi. Az automata is csak gép, nem dolgozhat olyan pontosan, mint az ember.

Hívom a Hibabejelentőt, hogy bejelentsem az elromlott telefont. De mi ez? A Hibabejelentő vonala süket! Hívom kétszer, ötször, tízszer, a Hibabejelentő nem jelentkezik! Vitathatatlan: rossz a Hibabejelentő száma!

Mit tegyek, tűnődöm? Megvan! Felhívom a Különleges Tudakozót, és megkérdezem, hová lehet fordulni, kinél kell bejelenteni, hogy a Hibabejelentő száma nem hívható.

Hívom a Különleges Tudakozó számát. Egyszer, kétszer, hétszer. A csöngetés kimegy, de a Különleges Tudakozó nem veszi fel! Nem veszi fel, hát most mi a csudát csináljak?

Hohó, erre még sohasem gondoltam! Az Üzenetközvetítő! A Távbeszélő — restante — szolgálat!

Sietve feltárcsázom az Üzenetközvetítőt, néhány csengetés és máris jelentkezik.

— Kérem — mondom —, egy üzenetet szeretnék átadni a Különleges Tudakozónak. Kérem őket, hogy hívjanak vissza — természetesen az én számlámra — és mondják meg, hol lehet bejelenteni, ha rossz a Hibabejelentő száma, és nem tudok egy elromlott állomást hibabejelenteni.

— Értem — mondja egy kedves női hang az Üzenetközvetítőben. Érzem, hogy van humora, s legszívesebben kuncogna, de végül is ő szolgálatban áll és a Hivatalt képviseli. Ezért azt mondja: Tudja, mit? Mondja meg, melyik utcában lakik az a hibás telefon és én mondok rá egy jó számot, ahol közvetlenül bejelentheti a hibát. És megmondja a számot.

Hívom a számot, azonnal jelentkezik. Fel vagyok készülve rá, hogy mielőtt bármiről is szó esnék közöttünk, felelősségre vonnak előbb, esetleg faggatni kezdenek arról: hogyan és kinek az útján jutottam ehhez a számhoz? De nem, egy udvarias férfi máris írja a reklamált telefonszámot, s búcsúzik, hogy tüstént intézkedik.

A történethez még két megjegyzést szeretnék hozzáfűzni:

Tizenöt perccel e bejelentésem után, kíváncsiságból, hívtam a barátomat. És a telefonja már jó volt!

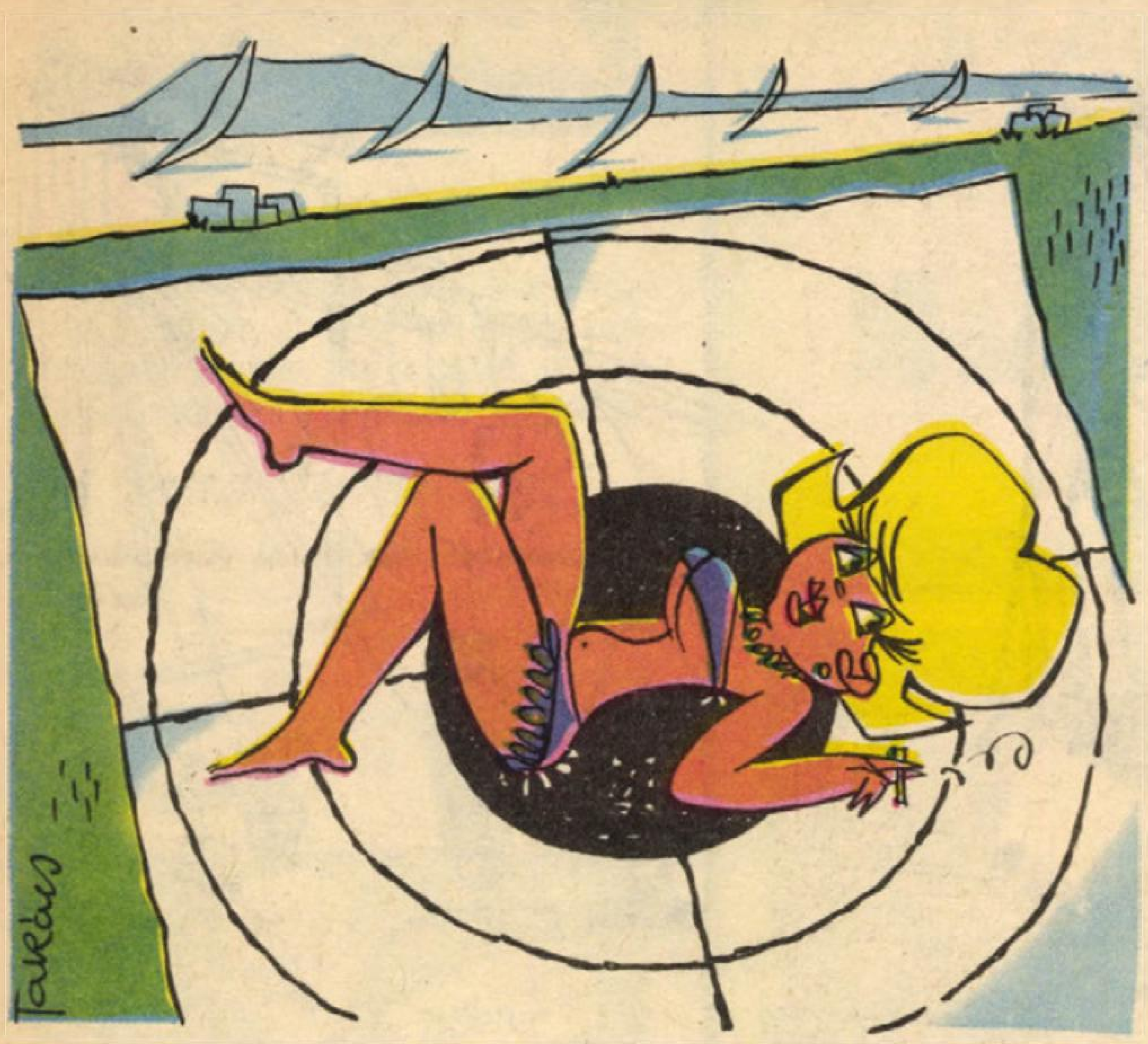
További kíváncsiságból fellapoztam a telefonkönyvet és végigböngésztem, nem bukkanok-e rá az Üzenetközvetítőtől kapott varázsszámra. De a könyvben nem szerepelt sehol sem.

Holott bizonyára nem titkos az a jó kis szám, a Teréz Központ közvetlen hibabejelentője! És még mennyi, *nem titkos szám nem* szerepel a telefonkönyvben, vállalatok, intézmények számai, közvetlenek és hívástól nem túlzsúfolt vonalak.

Mennyi türelmetlen várakozást, reménytelen próbálkozást takaríthatnánk meg egy kicsit szolgálatkészebb telefonkönyvvel!

(somogyi)

A VADÁSZATI VILÁGKONGRESSZUS ELŐTT

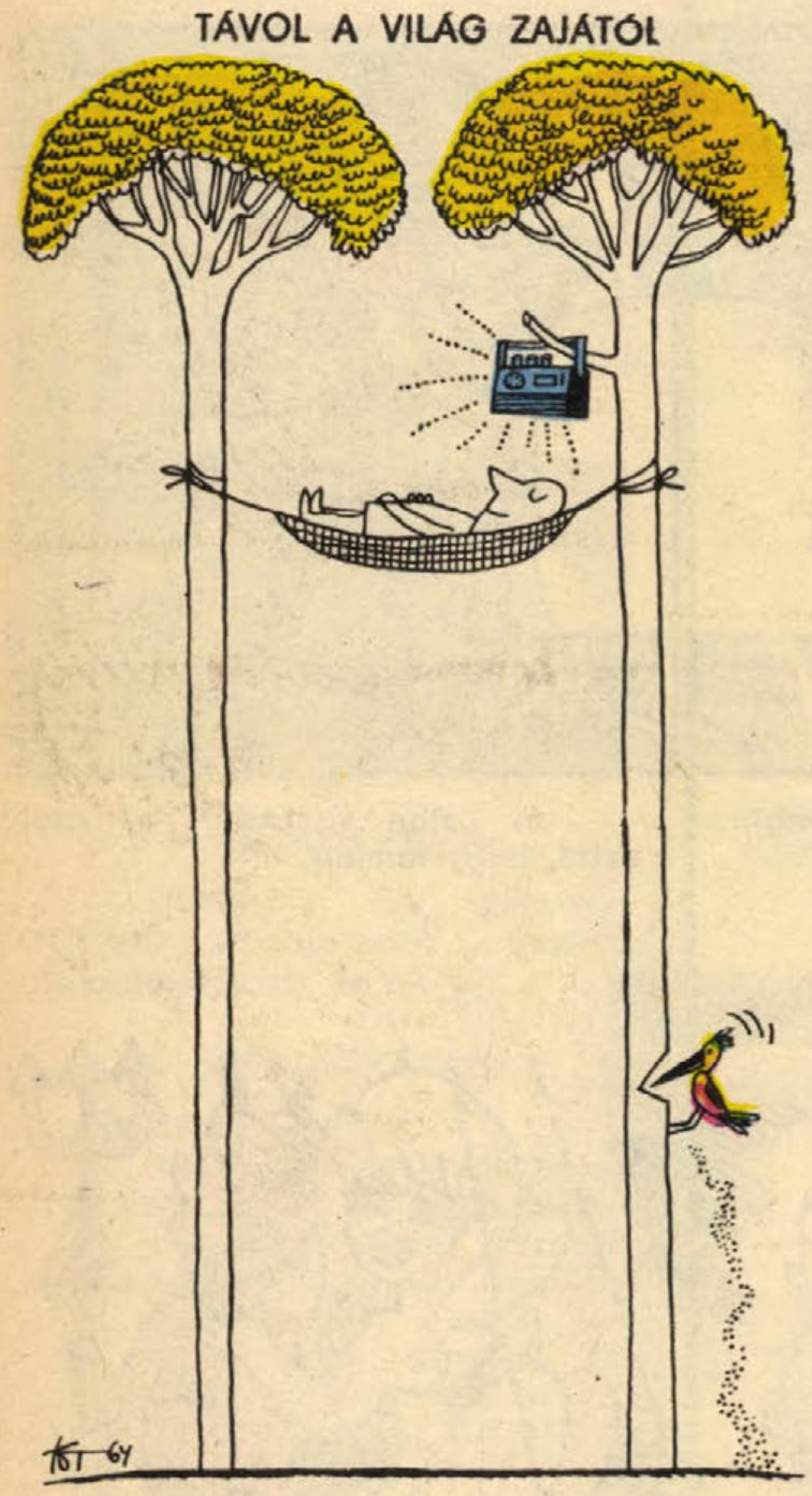

– Remélem, így felfigyelnek rám a külföldi vadászok!

STÍLSZERŰEN

TÁVOL A VILÁG ZAJÁTÓL

MEGFIGYELŐI KIKÜLDETÉS

Szeretek világot látni, ezért irigylem a szövetségi kapitányt, aki futballválogatottunk egy-egy nemzetközi erőpróbája előtt hivatalos kiküldetésben külföldre utazik, hogy eljövendő ellenfelünket megfigyelje. Mivel megfigyelésem szerint én is jól tudok megfigyelni s arra számítva, hogy a szövetségi kapitány esetleg más elfoglaltsága miatt egyszer le is mondhat egy ilyen külföldi utazást, elhatároztam: továbbfejlesztem megfigyelői képességeimet, hogy szükség esetén kéznél lehessek. E célból múlt vasárnap Cinkotán végignéztem az ottani Borzecset Művek csapatának az Óbudai Kőporgyár labdarúgóival lejátszott bajnoki mérkőzését.

Azt mindjárt megfigyeltem, hogy a Borzecset SE játékosai igyekeznek a labdát a saját térfelükről az ellenfél térfelére átvinni. Általában az egész meccs folyamán a saját kapujukat védelmezni, míg az ellenfél kapuját támadni igyekeztek. Azt is jól megfigyeltem, hogy hátravont középcsatárral, viszont előretolt középhátvéddel játszanak. Fontosnak tartom azt

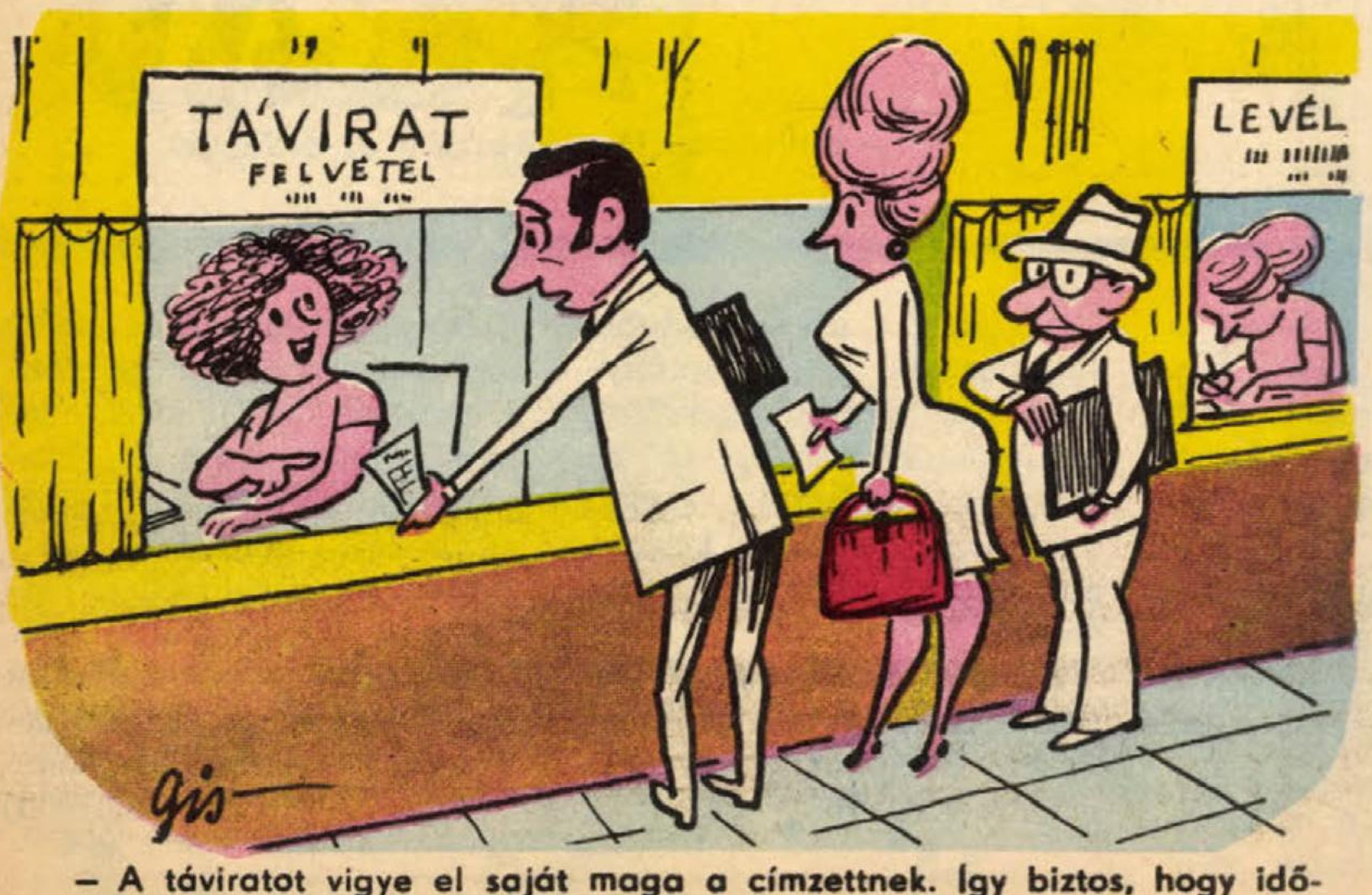

a megfigyelésemet, hogy a fejjátékot nem erőltetik, gyomorszájig mindent inkább rúgnak, olykor még a labdát is. Helycserés támadást a vendéglátóktól nem láttam, csupán a nézőtéren került sor néhány helycserére, mert több fiatalember állóhelyre szóló belépőjeggyel a lelátó díszpáholyában és a korzóülésen foglalt helyet, s itt a rendezők közbeléptek. Kilestem azt is, hogy a cinkotai játékosok lestaktikát nem alkalmaztak, inkább csak a pályaórát lesték a mérkőzés vége felé, amikor már nyilvánvalóan fáradtak voltak. Jól megjegyeztem, hogy a gólszerző játékost a társai összecsókolgatják, ez alól csak a balhátvédjükkel tettek kivételt, amikor az öngólt rúgott. Nagyon érdekes, hogy a kapusuk, ha nincs dolga, hol fel s alá, hol pedig alá s fel sétál a gólvonalon. Egyébként meglepően fegyelmezettek a játékosok: feleselgetést nem tapasztaltam részükről, sőt bíróverés is alig volt a pályán.

Ennyi hasznos megfigyelés összegyűjtése után joggal remélem, hogy mihamarabb sor kerül futballmegfigyelőként külföldi kiküldetésemre. Nem félek a strapától, ha kell, az 1972-es olimpia alkalmából akár Münchenbe is elmegyek.

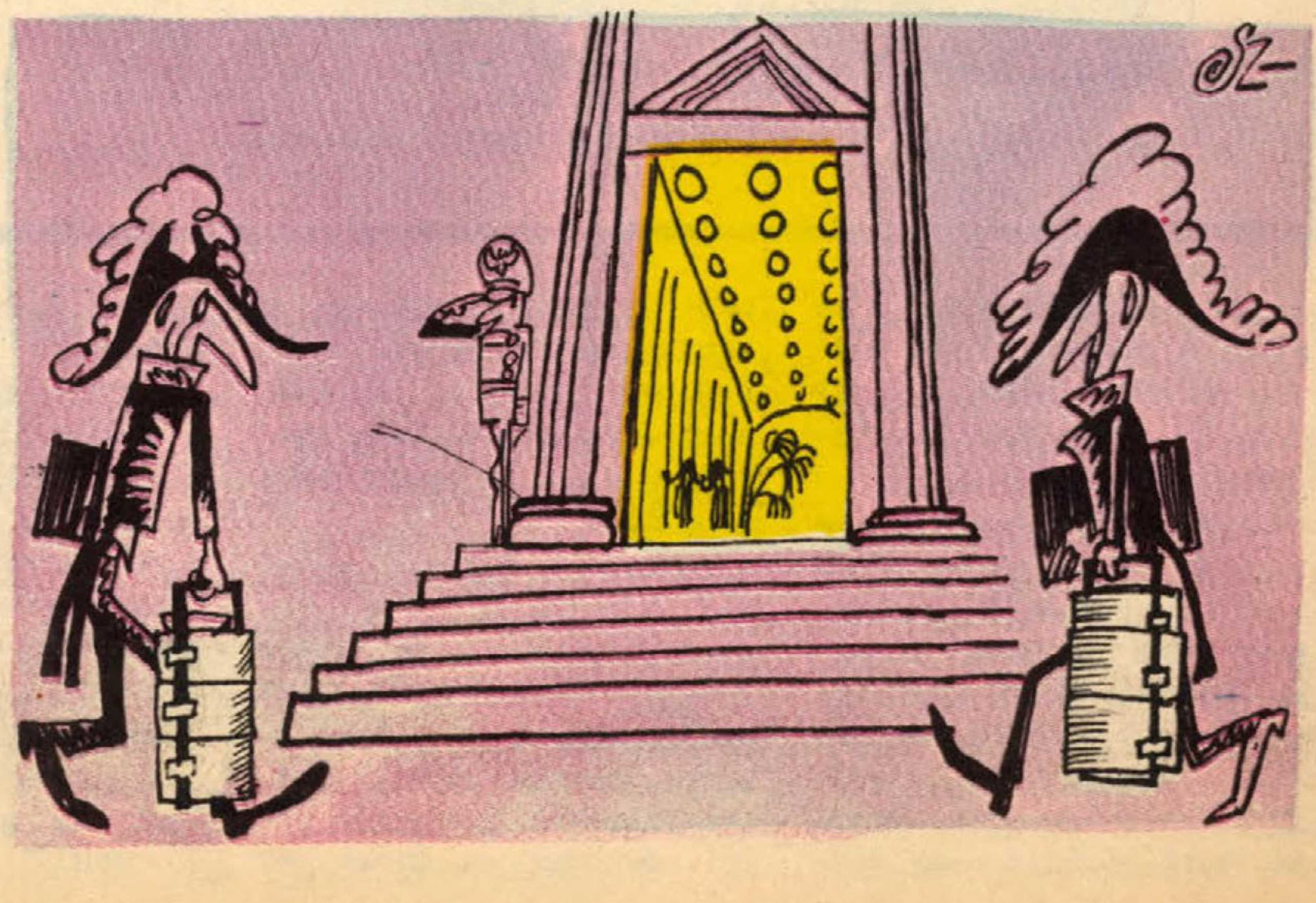
Heves Ferenc

JÓ TANÁCS

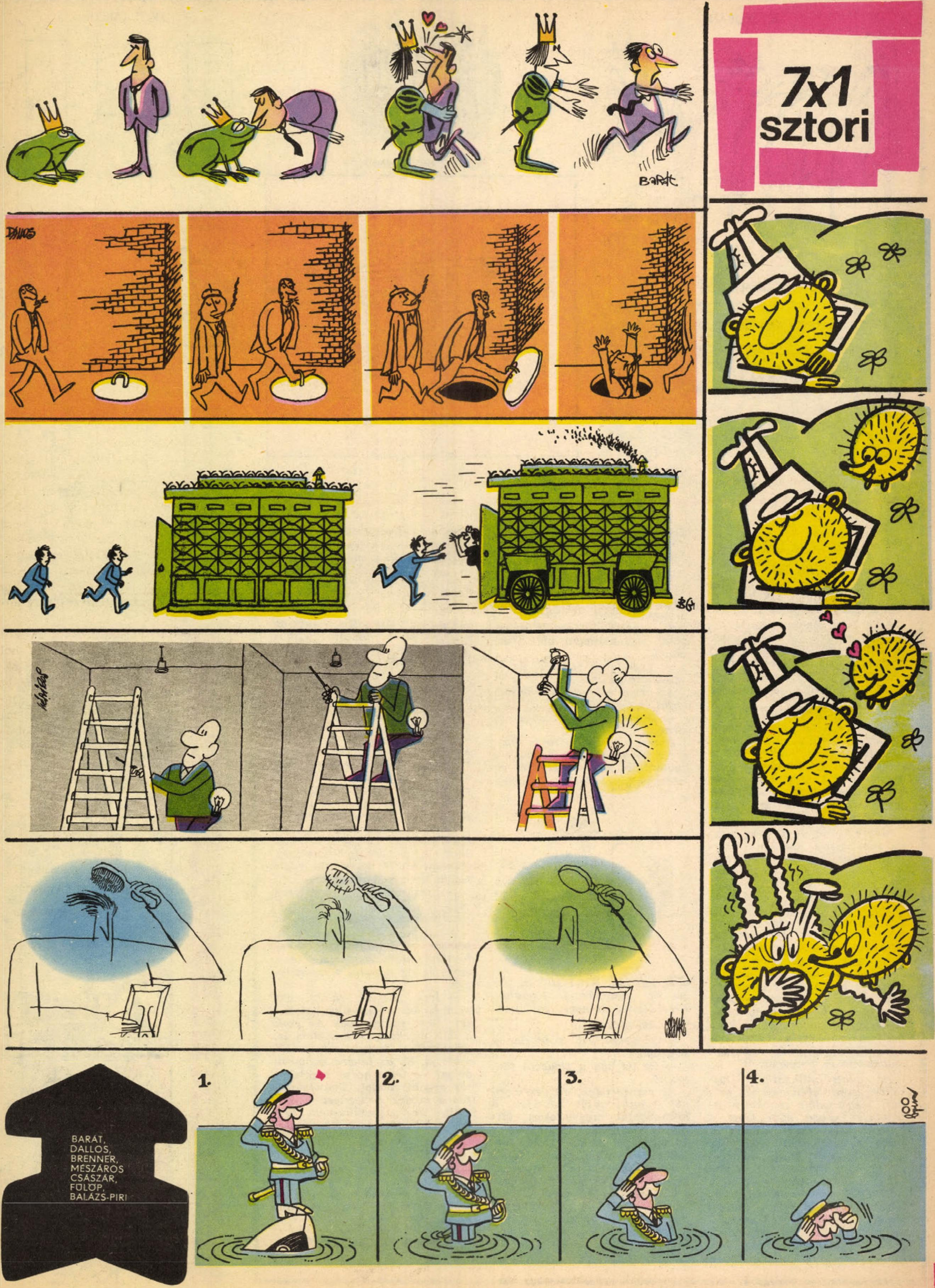

– A táviratot vigye el saját maga a címzettnek. Így biztos, hogy időben megkapja...

MUNKAEBÉD

7x1 sztori

BARÁT, DALLOS, BRENNER, MÉSZÁROS CSÁSZÁR, FÜLÖP, BALÁZS-PIRI

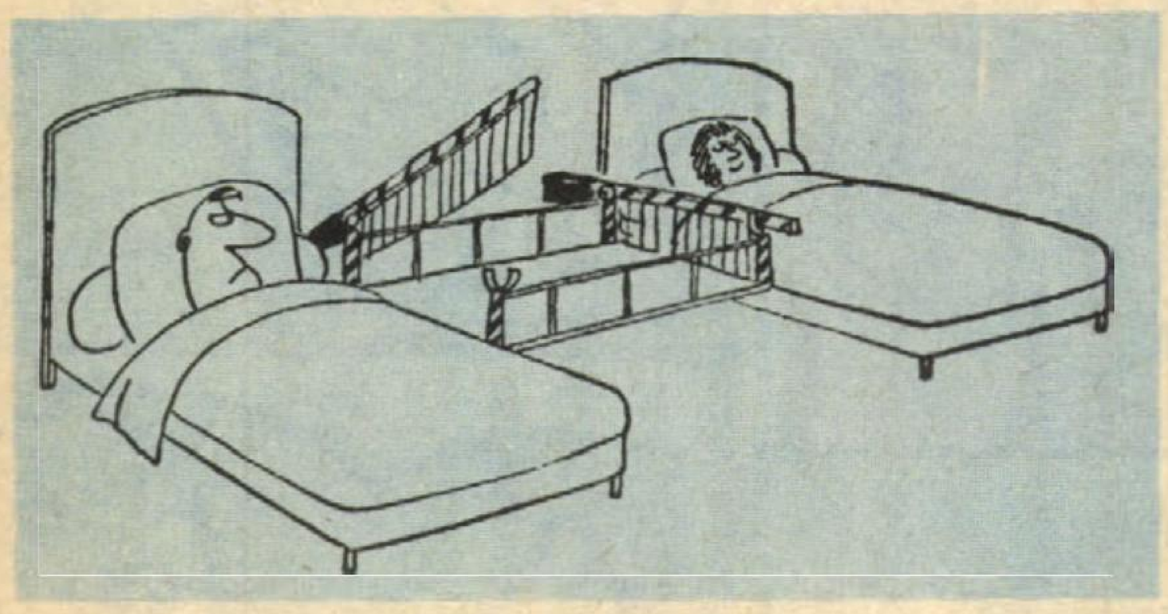
import humor

AZ IVÓBAN

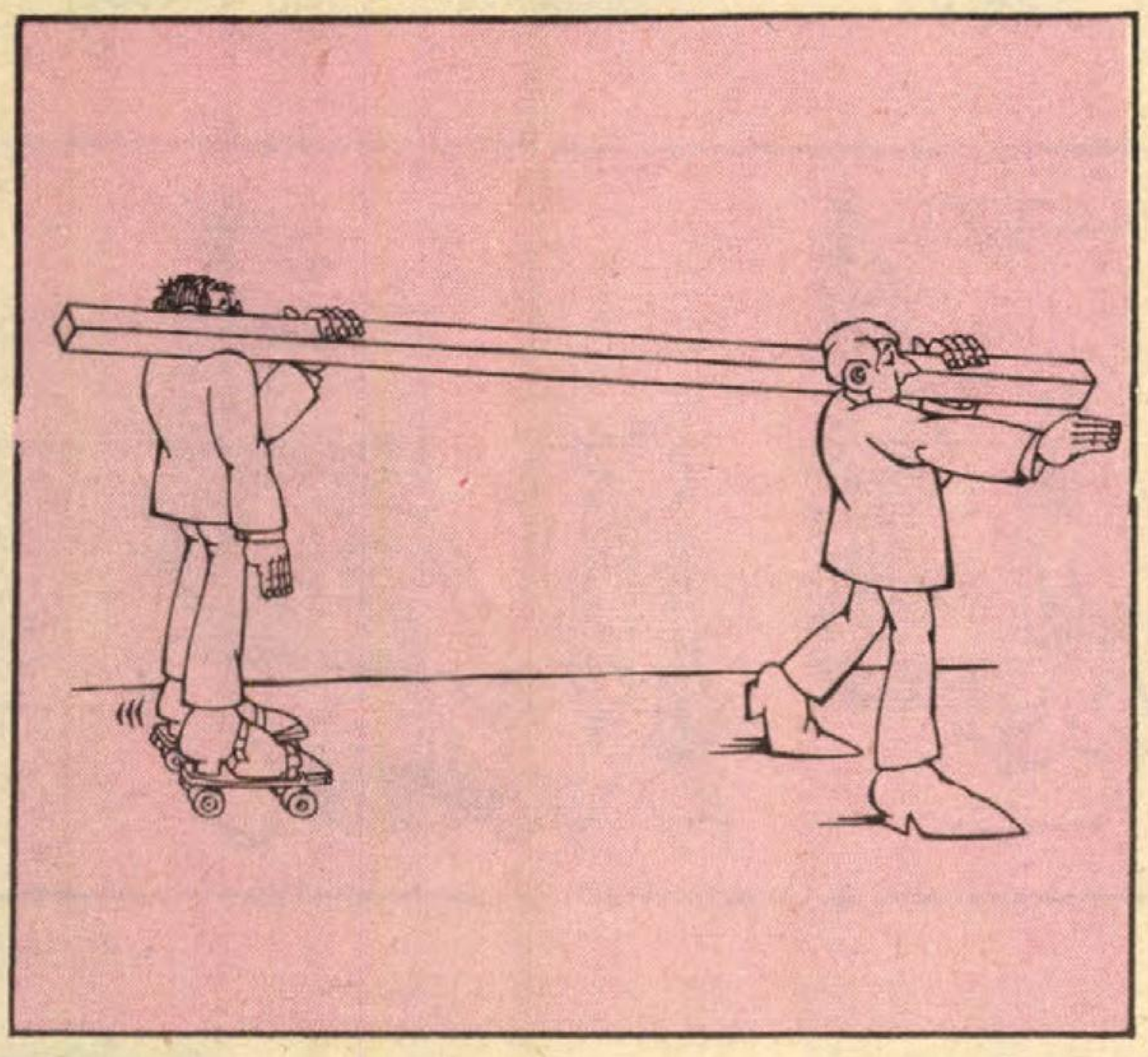
(„Eulenspiegel", Berlin)

SOROMPÓK

(„Sztrsel", Szófia)

KÉNYELMES MUNKA

(„Jezs", Belgrád)

SKÓT LAKÓ

(„Stern", Hamburg)

CHARLES BERNARD

A strucc

A hivatalfőnök helyettese szánakozva nézte Dutreillis-t.

— Nos, ön tehát még nem látta a KINFORG-ot?

— Nem, uram — válaszolta szerényen az alkalmazott, szemüvegét törölgetve.

— A közvélemény szerint kizárólag a struccok nem nézik meg a KINFORG-ot, mert nem hajlandók tudomásul venni a realitásokat. Ön tehát egy strucc, Dutreillis, egy valódi strucc!

A hivatalfőnök helyettese eltávozott és helyet foglalt, megundorodva ettől a maradi elmétől, de azzal az elégtétellel a szívében, hogy felhívhatta a figyelmet a XX. Ügyvitel Szervezési és Információs Kiállításra, mely KINFORG néven került be a köztudatba.

Meg kell mondani, hogy semmi sem látszott indokolni Dutreillis jelenlétét ebben az ultramodern épületben, ahol minden fémesen csillogott, s platinaszőke titkárnők üldögéltek kattogó gépek között. Szerény és kiöregedett képességeivel, mint amilyen a becsületesség és a pontosság, Dutreillis minden reggel könyökvédőt öltött és elhelyezkedett egy krómozott, kör alakú, embertelen széken, melyet csak ülepe sovány párnái tettek úgy-ahogy elviselhetővé. A legfőbb érv a kora volt, mely elviselni kényszerítette ülőhelyét: már nem sok választotta el a nyugdíjtól.

Az adott pillanatban Dutreillis, mint lelkiismeretes ember, meglepődött főnöke megjegyzésén. Foga közé vette a tollát, mely nála mindig a mély nyugtalanság jele volt. „Már egyszer meggyanúsított avval, hogy tömegundorom van — gondolta. — Azért, mert ez a KINFORG nem érdekel... valóban nem érdekel... hanem hogy én strucc!" A következő pillanatban hirtelen összeszorította az állkapcsát, s balszerencséjére majdnem lenyelte a tollát... Tartott tőle, hogy nevetségessé vált az irodában, s este idegesen kereste fel az orvosát, aki vizsgálat után kijelentette:

— Nem látok semmit. Az ön emésztése kitűnő.

Az orvos ezt még egy hasonlattal is megerősítette:

— Olyan a gyomra, mint egy struccé!

Dutreillis-t továbbra is rossz érzés környékezte, a remegés a gyomrában nem csitult, sőt ellenkezőleg... Másnap kollégái,

akik látták a KINFORG-ot, ezzel a gúnynévvel fogadták. Ezt hallotta az egész irodában:

— Hé, strucc!

— Vigyétek ezt a levelet a strucchoz!

— Ez az ügy a struccra tartozik!

Az észrevételek, melyek a főnök megjegyzését követték, a közhangulat megváltozása láthatóan hatottak Dutreillis-re, s komoly kétségeket támasztottak benne: lehet, hogy a főnökömnek igaza van? Mitológiai képzelődések is gyötörni kezdték... Így például eszébe jutott egy Léda nevű hölgy, akibe beleszeretett egy hattyú, s világra hozott két tojást, melyből látszólag teljesen ember formájú ikerpár bújt ki. „És ha az anyámat elcsábította egy hím strucc?" — kérdezte magától, majd keserűen megállapította: — „A legborzasztóbb az, hogy nem ismertem az apámat."

*

Vasárnap Dutreillis elment az állatkertbe, s hosszasan álldogált a struccok előtt. Lelke mélyéről fakadó erő vonzotta, s anélkül, hogy ennek tudatában lett volna, elfogta a titkos vágy, hogy környezetet változtasson, közelében legyen e nagy, magányos madaraknak. Egy nőstény hízelkedő csőre láttán úgy érezte: a szíve elolvad valami végtelen gyöngédségtől... Ő, aki soha egy ujjal nem ért a metrón a mellette szorongó hölgyekhez, nem hogy csipkedte volna őket, most előrenyújtotta a kezét és gyöngéden megsimogatta a strucc combját, a tollak alatt. A strucchölgy merészen visszanézett rá. Dutreillis ekkor felkínálta a zsebóráját:

— Kisasszony, bocsásson meg... Tudom, a struccok imádják ezt a nyalánkságot.

A hölgy csőrébe vette az órát, kétszer vagy háromszor megforgatta, utána megvetően leejtette, és ezt mondta a társnőjének:

— Íme, megint valaki, aki nem követi a technika haladását. Nem tudja, hogy én csak a BIP márkájú órát nyelem le, az egyetlent, mely a pontos időt mutatja. Ez az ínyenc gyomrok órája! — tette hozzá meglehetős sznobizmussal. Természetesen a madár struccnyelven beszélt, de Dutreillis-nek úgy tűnt, felfogta a szófoszlányokat...

*

Amikor a nap lenyugodott, egy kitaszított, tömegiszonytól gyötört, kétségbeesett ember lépkedett a városban, egyedül és magányosan.

(Franciából fordította: Pelle János)

TÜCSÖK és BOGÁR

Május 27-i lapszámunk Tücsök és bogár c. rovatában jelent meg az a lapkivágás, amelyet Cs. J.-né, gerlai olvasónk küldött be. A kivágott hirdetésen egy űrhajós volt látható, és a mellette levő reklámszöveg a család tavaszi ruhatárának felfrissítésére buzdított. Így a hirdetés valóban mulatságosnak tetszett, de nem volt módunkban ellenőrizni és így azt sem vehettük észre, hogy furfangos olvasónk a hirdetést megcsonkította, és levágott róla egy feliratot, mellyel megváltoztatta a reklám értelmét is. A hetenként beérkező több száz lapkivágást nem kontrollálhatjuk, ezért kérjük olvasóinkat, hogy a jövőben minden esetben pontosan és dátum szerint jelöljék meg azt a forrást, ahonnan a beküldött lapkivágás származik.

Baróti Lajos a magyar futballról

„A legmagasabb osztályban nem a legjobb labdarágók szerepelnek"

Rágás helyett inkább rúgni kellene a labdát.

(A Dunántúli Naplóból ollózta. Pap István, Pécs)

Továbbra is szívesen vesszük, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

És ha lehet, mást se...

(A GB 59-89 rendszámú autóbusz ajtajáról fotózta: Fücsök Ferenc)

Gólya fészkel a szülőotthon tetején. Hát mégsem dőlt el még a vita?

(Beküldte: Fejérvári Benedek, Körmend)

SZABADSÁGON

Vidám rigófütty ébresztette Bélát. Jólesően nyújtózkodott a széles rekamién. A kora reggeli napfény bekacsintott az ablakon. Béla rágyújtott egy cigarettára és mélyen leszívta a káros, de nagy gyönyörűséget jelentő füstöt. Aztán felkattintotta a rádiót: pattogó, jókedvű muzsikát sugároztak a munkába induló dolgozóknak. Edit, a felesége, csillogó, alpakka tálcán tette eléje a reggelit. Négy tojásból rántottát, mellette egy gyönyörű zöldpaprikát és egy nagy bögre citromos teát.

— Örülsz? — kérdezte kedvesen az asszony.

— Nagyon vártam ezt a kis vakációt. Már január óta számolom a napokat.

— Bizony, rád fér már egy kis kikapcsolódás. Melyik ruhádat veszed fel?

— Légy szíves kikészíteni a krémszínű öltönyömet, a kávébarna nyakkendőt és a díszzsebkendőt.

Béla kényelmesen, nyugodtan felöltözött. Edit az ajtóig kísérte.

— Érezd jól magad!

— Köszönöm. Szervusz.

Gyengéden megcsókolta az asszonyt, aztán elindult. Ma valahogy minden olyan más volt. Nem zavarta, hogy lökdösik az utcán, békességgel tűrte, hogy a lábára lépjenek az autóbuszon. Ma nem volt türelmetlen. Ma nem volt ideges. Ma nem fájt a feje. Elmaradt az a kínzó szaggatás, ott hátul, a tarkója táján.

Mint egy falat kenyér, úgy hiányzott már nekem ez a vakáció. Micsoda fellélegzés, milyen megkönnyebbülés! Csodálatos kikapcsolódás. A várva várt nyugalom napjai következnek — zsongott benne jólesően a gondolat, mikor belépett a kapun. A portásnak mosolyogva köszönt oda:

— Szép jó reggelt kívánok.

— Szabadságon? Szabadságon?

— Igen. Végre s z a b a d s á g o n v a n . Ő. Az az átkozott, kötekedő, összeférhetetlen kollégám, aki megkeseríti az életemet, akivel a kegyetlen sors egy szobába rendelt. Kivette a tizennégy nap szabadságát. Két teljes, gyönyörűséges hét vár rám. Nélküle! Ez a tökéletes kikapcsolódás — kiáltotta áradó boldogsággal Béla, és fütyörészve indult az íróasztalához.

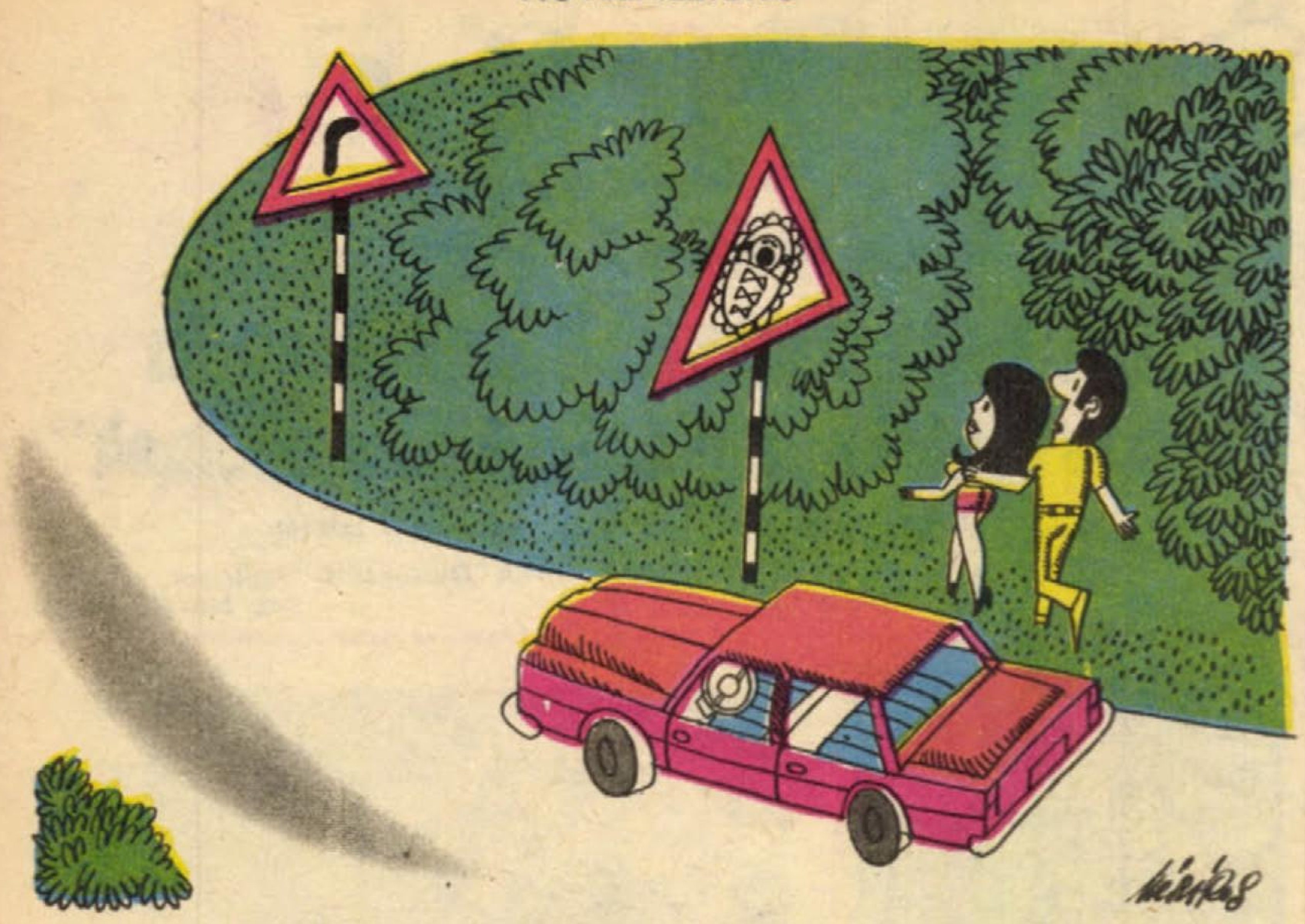
Galambos Szilveszter

NÉPSZERŰ MŰSOR

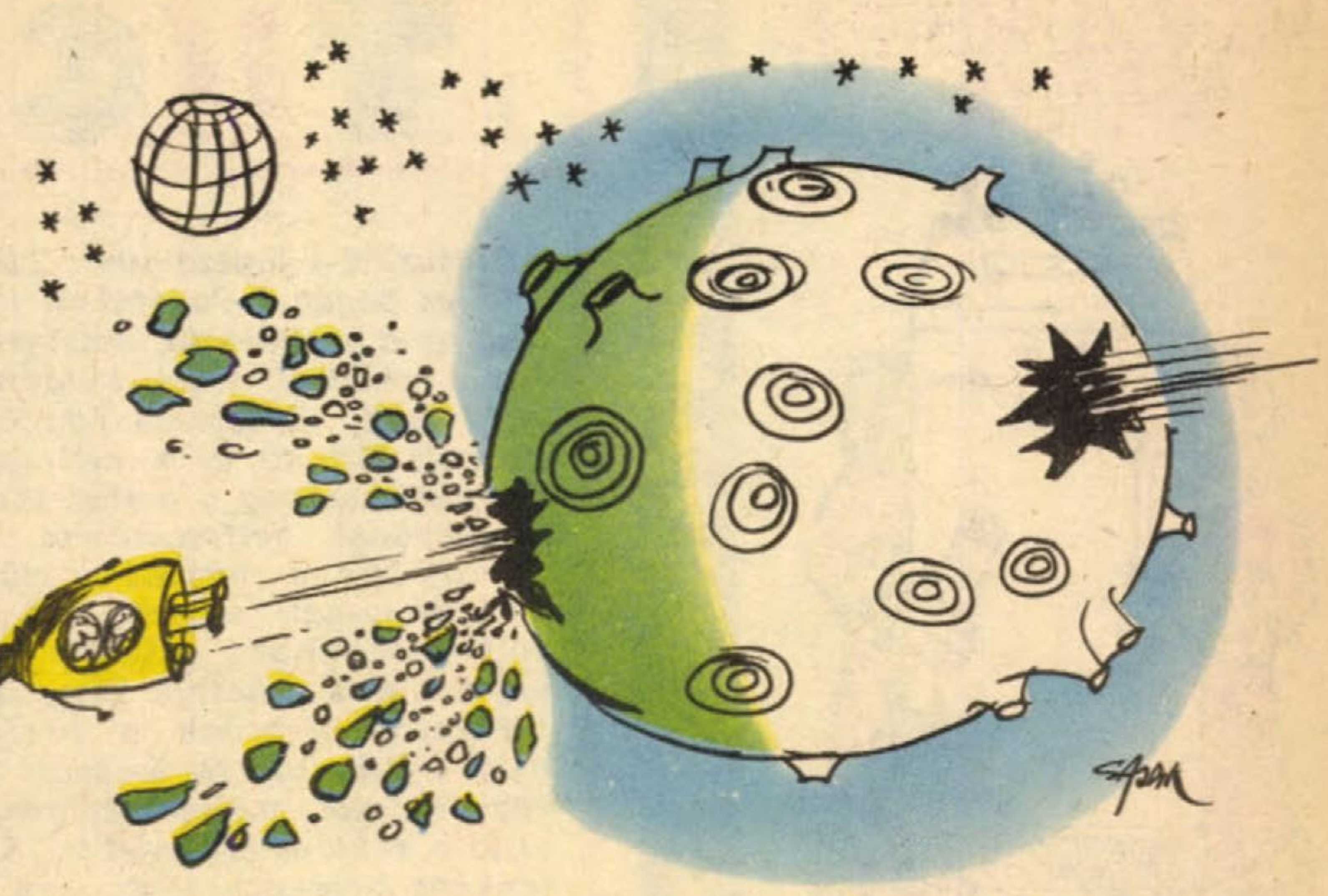

— Milyen volt a tegnapi Forsyte Saga?
— Na, láttam már jobbat is!...

FIGYELMEZTETÉS

KELLEMETLEN

– A csuda vinné el! A feleségem nem csomagolta be a szemüvegemet.

MINTAGYEREK

Évek óta szidjuk a fiatalokat. Szidjuk a legifjabbakat, mert kevesen vannak, az általános iskolásokat, mert lármásak, a középiskolásokat, mert házibulira járnak, és az egyetemistákat, mert felületesek.

A rengeteg korholó újságcikk, könyv, film és színdarab közül azonban egyetlen egy sincs, amely fehéren-feketén kimondaná, hogy milyeneknek kellene lenniök a fiataloknak ahhoz, hogy ne szidjuk őket. Ezen a hiányosságon kíván segíteni ez az értekezés, mely részletesen kijelöli és megszabja az eszményi és feddhetetlen fiatalság alapelveit.

Egy mintagyereknek, aki elvárja, hogy ne szidalmazzák nyilvánosan, már születése előtt tudnia kell, hogy mihez tartsa magát. Ezért nem szabad túl korán születnie, mert akkor rengeteg bonyodalmat okoz fölkészületlen szüleinek, de túl későn sem, mert akkor meg az orvosok dolgát nehezíti. A mintagyerek tartsa kötelességének, hogy mihelyt szülei óhajtják őt, pontosan kétszázhetven nap múlva megszülessék, persze a kívánt nemben, súlyban és nagyságban, és rendelkezzék mindazon tulajdonságokkal, melyeket a felnőttek joggal elvárnak tőle.

Az újszülött legelső dolga, hogy csöndben maradjon. Éjjel ne ordítson, mert a csendrendelet őrá is vonatkozik, nappal pedig, amikor minden tisztességes ember dolgozik, ő is foglalja el magát valamivel, hogy aztán édes legyen a pihenése. Étkezési kérdésekben is legyen tekintettel környezetére. Ne követeljen például gyermektápszert, vegye fegyelmezetten tudomásul, hogy az nincs; — de az anyatejhez se ragaszkodjék, mert az ma már nem szokás, és a dolgozó nők különben is törődhetnek már az alakjukkal. Leghelyesebb, ha a mintacsecsemő mihamarabb előfizet valahol egy olcsó menüt, vagy rászokik az alufóliára, azzal nincs sok vacakolás. Takarékoskodjék a pelenkával, óvja egészségét és játékállományát, hogy mindkettő kitartson, míg beiratkozhat az óvodába.

Az óvodában viselkedjék szerényen és húzza össze magát, mert amúgy is kevés a férőhely. Ne zavarja nevelőit fölösleges kérdezősködéssel, szeresse a spenótot és a ricinust, ne pletykálkodjék otthoni dolgokról és gondoskodjék róla. hogy szülei mindennap idejében érte menjenek.

Az általános iskolába lépve megnőnek a mintagyerek kötelességei. A magától értetődően eminens tanulmányi előmenetelen kívül járjon élen a hulladékgyűjtésben, torkoskodás helyett vásároljon minél több takarékbélyeget; jelentsen minden szabálysértést, de ne árulkodjék, jeleskedjék minden tantárgyban, de ne váljon stréberré. Puskát ne gyártson és ne fogadjon el, csak azokat a szavakat tanulja meg, amelyeket tanáraitól hall, tízpercekben pedig öntevékenyen végezze el mindazon munkálatokat, melyeket a szülőknek kellene elvégezniök, a munkaközösségekben.

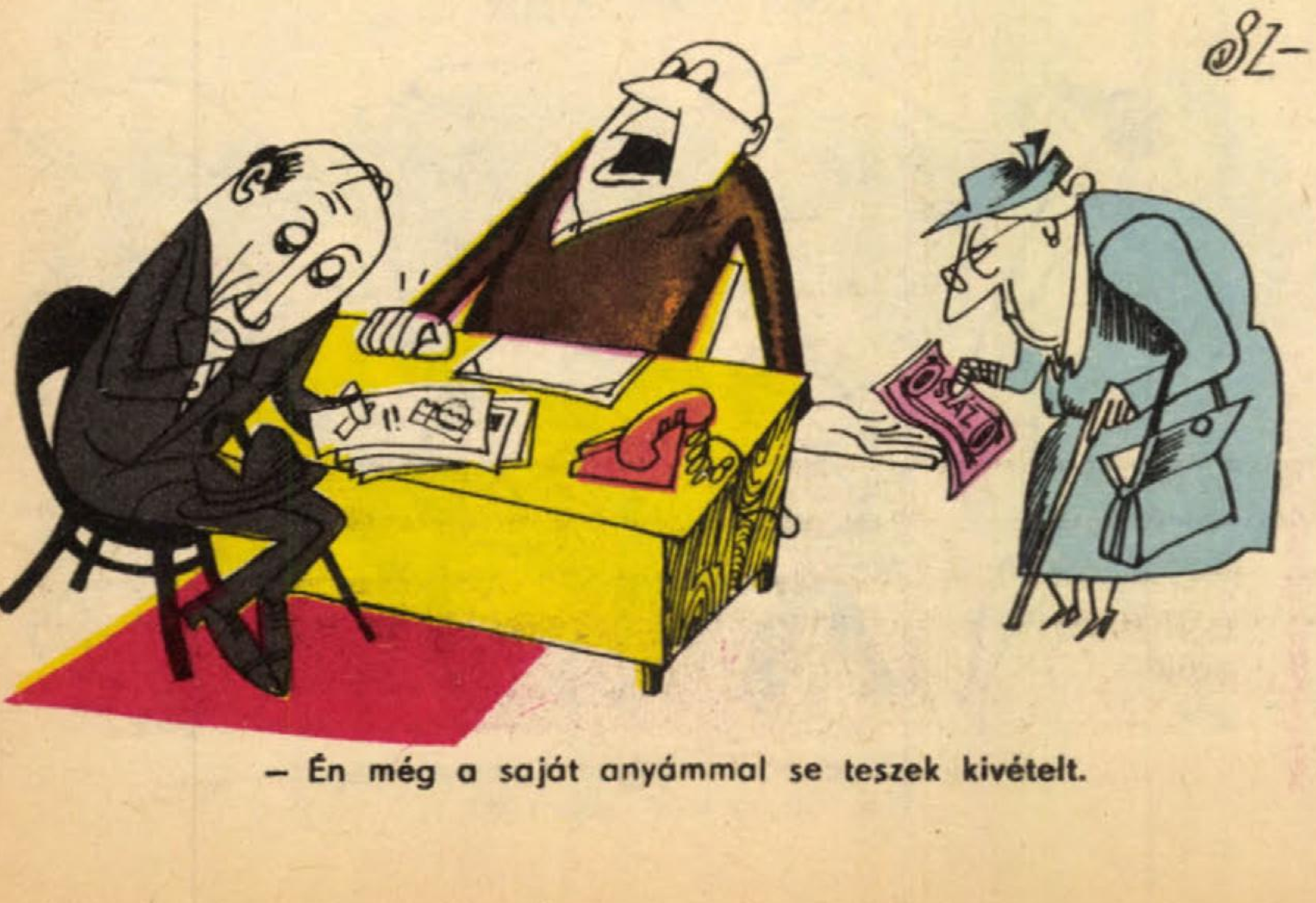
Középiskolás korában persze nem elégedhet meg ennyivel az eszményi fiatal. Az érettségire való tökéletes fölkészülés mellett időt kell szakítania arra, hogy fölényesen megnyerjen néhány tanulmányi versenyt, TV-vetélkedőt, és az 1500 méteres gyorsúszást a magyar bajnokságban. Mindemellett az otthoni teendőket sem szabad elhanyagolnia. A fiúk intézzék el a bevásárlást, favágást és a családi viszályokat, a lányok pedig a mosogatás, vasalás és ágyazás terén tökéletesítsék tudásukat. Ha mindezt megtették, és közben elsajátítottak két-három idegen nyelvet is, kivételesen megengedhető, hogy szombat délutánonként, fél három és negyed négy között ellenkező nemű fiatalokkal is találkozzanak, föltéve, ha nem idegenkednek a szülői felügyelettől, és tanulmányaikban nem lépik át az iskolai tanterv határait.

Ha a mintagyerek már végzett vizsgáival, akkor megengedhetjük neki, hogy dolgozni menjen, és keresetét egy fillérig hazaadja. Amennyiben három esztendeig egyszer sem maradt ki kapuzárás után, elöljárói megelégedettek vele és összespórolta a lakásra valót, akkor esetleg egybekelhet azzal, akit a szülői szándék és a társadalmi érdek kijelölt számára. Ekkor, de csakis ekkor már saját szárnyára bocsáthatjuk a mintagyereket, mert elérte azt a kort és emberi minőséget, amikor már ő kezdheti szidni az akkori fiatalokat.

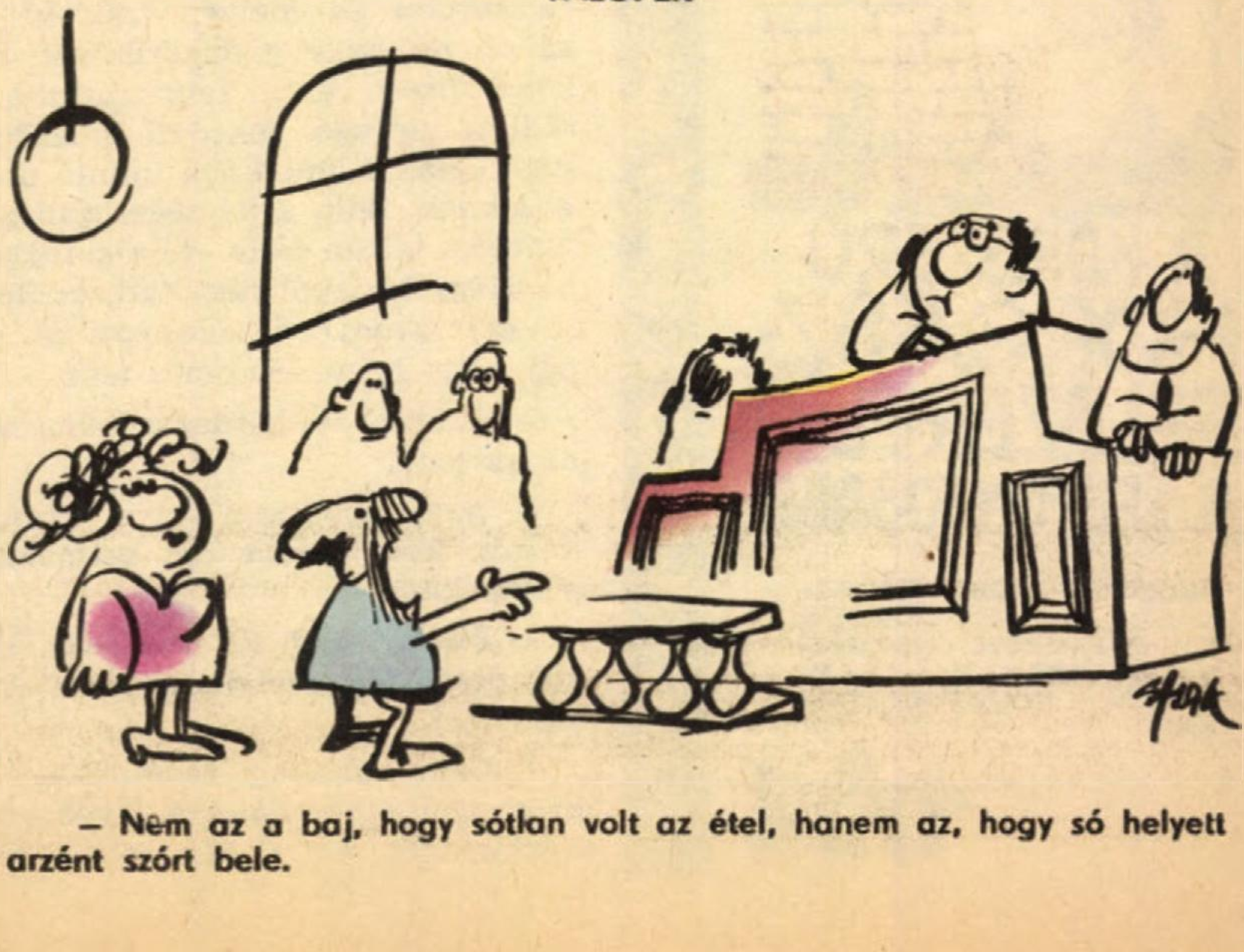
Kaposy Miklós

JELLEM

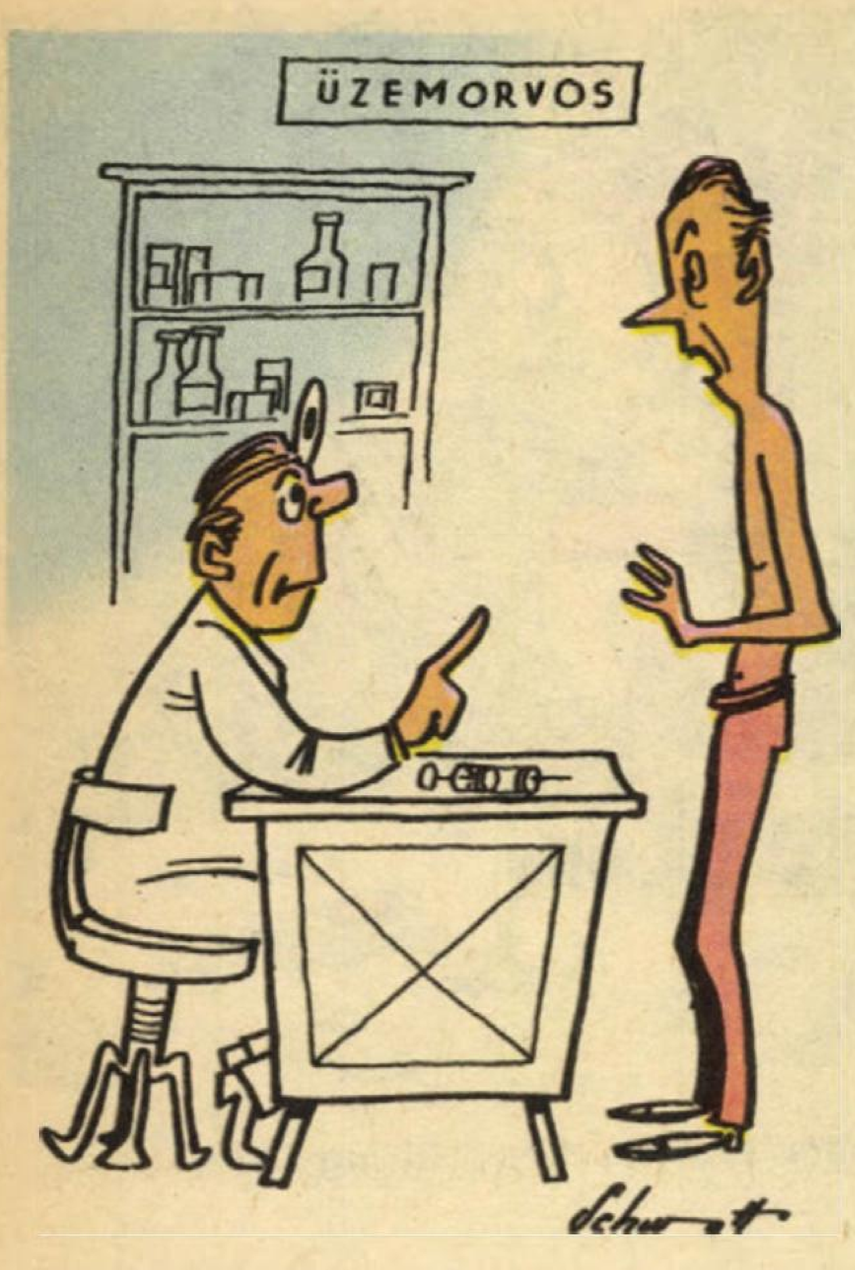
– Én még a saját anyámmal se teszek kivételt.

VÁLÓPER

– Nem az a baj, hogy sótlan volt az étel, hanem az, hogy só helyett arzént szórt bele.

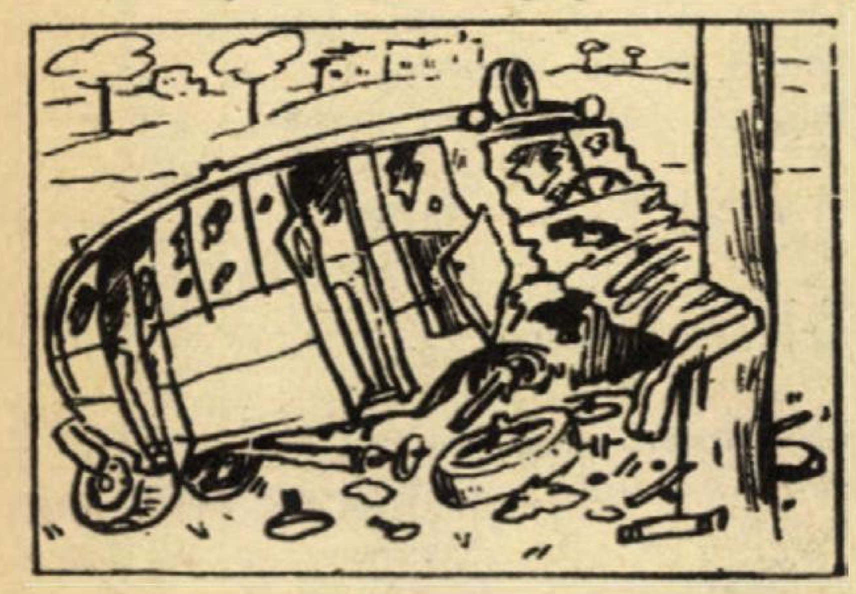
OBJEKTÍV AKADÁLY

– Felírok magának valami hizlalót.
– A világért se, doktor úr. Modern kislakásunk van...

RÉBUSZ

178. rejtvényünk megfejtése:

Rombusz

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Gyarmati Irén, Sáp, Vöröshadsereg u. 34.

Sándor Ferenc, Debrecen, Dóczy J. u. 5.

Bottyán Imréné, Bp. XI., Bánát u. 1.

180. REJTVÉNYÜNK

1 G

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 14-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

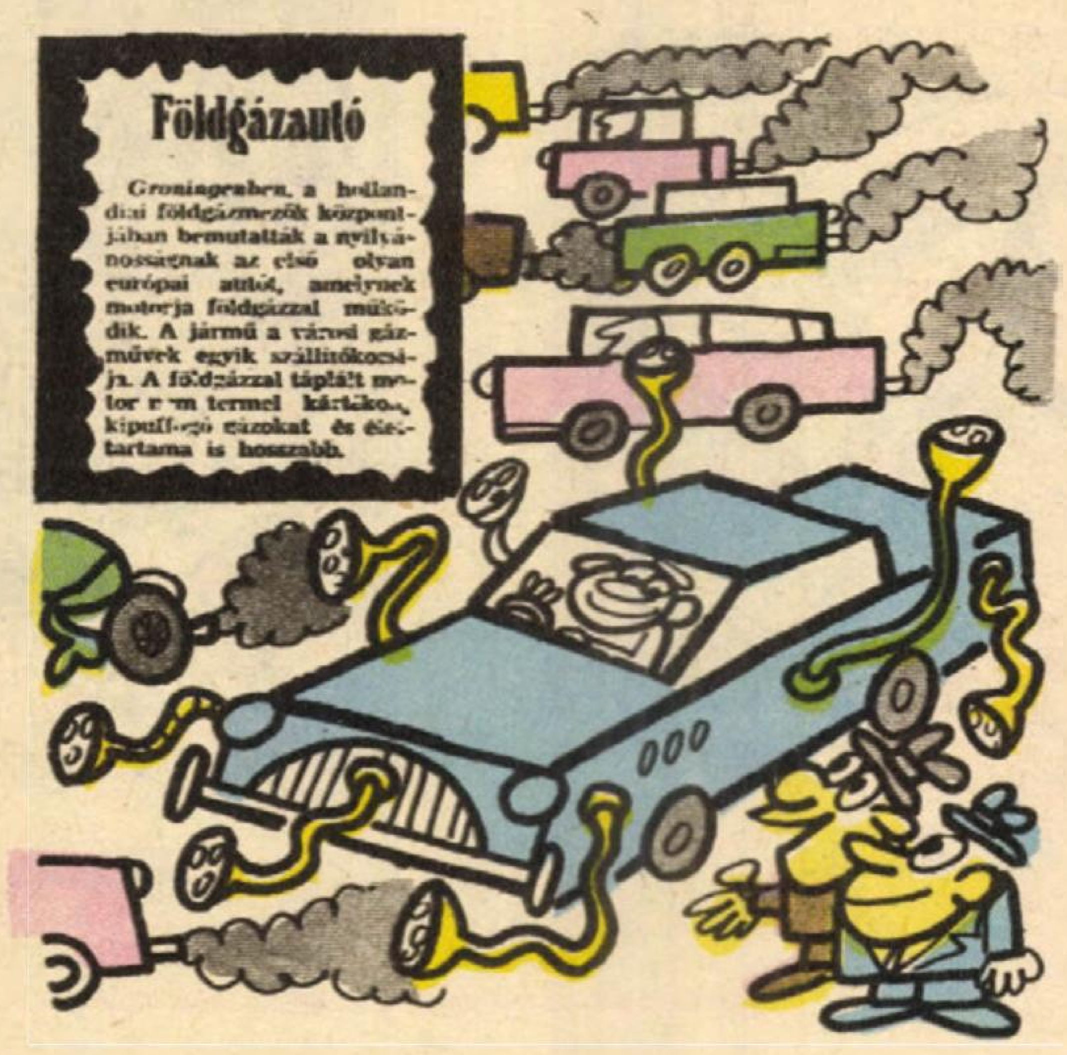
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2801/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

A következő lépés: az ingyenüzemelésű gázautó, mely a levegőből kiszippantott kipufogógázzal működik.

– Tessék ezt nekem félretenni, ha ötösöm lesz, pénteken bejövök érte.

– Úgy látszik, protekciós kérelmet tápláltbele.

ezt olvastam

ÉN MÁSBAN BÍZNÉK

A Rádió- és Televízióújság így harangozott be egy tévéfilmet: *„a film életformák összeütközéséről szól, de bízunk benne, hogy tartalma inkább ennyi: emberek története.”*

Megragadó fokozás. Sajnos, meg kell vallanom, hogy én olyan primitív filmnéző vagyok, aki még az emberek történetében is inkább a drámát (ha úgy tetszik: életformák összeütközését) keresi. Mint tartalmat.

KÍNOS ÜGYEK

Egyik napilapunk írja idegenforgalmi gondjainkról: „Időnként zökkenők is mutatkoznak — le egészen *a mellékhelyiségek zilált állapotáig, a kiszolgálók közönyéig, a tekintélyes árú étlapig.”*

Szó, ami szó: mellékhelyiségekben a kiszolgálók közönye csakugyan kínossá válhat. Az étlapokat illetően szintén egyetértek a cikkel: adhatnák őket olcsóbban is.

SAJNÁLATOS SAJNÁLKOZÁS

Magyar Nemzet: „Egon Bahr újságírók előtt kijelentette, hogy a bonni kormány *az NDK kormányának sajnálkozását* fejezi ki.”

Tudomásom szerint ez az első példa a világtörténelemben arra, hogy valamely kormány egy másik kormány sajnálkozását fejezi ki a sajátja helyett.

ELRONTOTT GYOMOR ÉS MONDAT

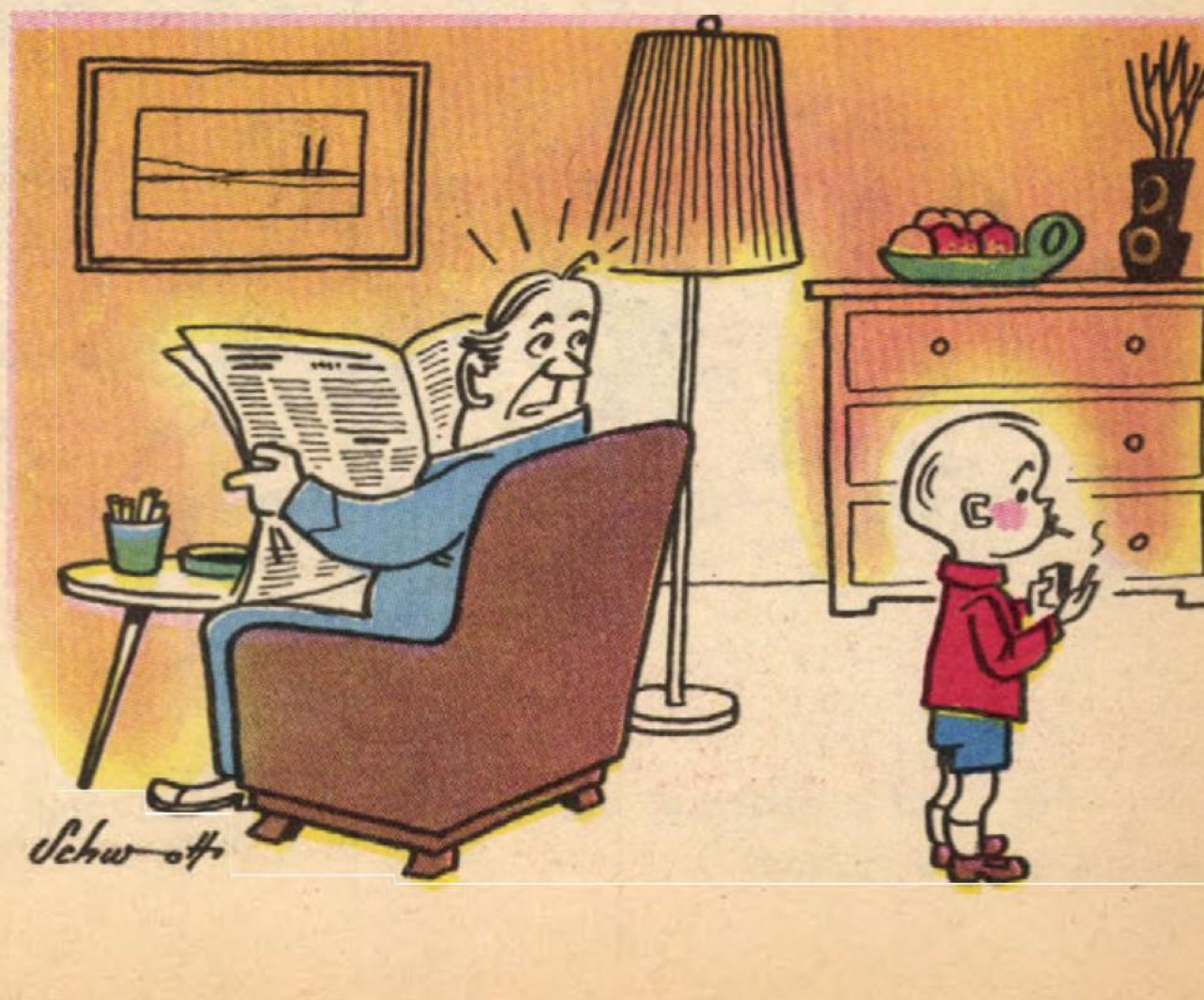
A Magyar Hírlapban olvasom, hogy valaki *„velszi nyúltól”* rontotta el a gyomrát.

Ezúton kérem a lap olvasóit, ne adjanak hitelt a közlésnek. A „welsh rabbit” ugyanis egy *pirított sajtos szendvics* neve, s éppoly kevéssé van köze a velszi nyuszikhoz, mint a „hot dog”-nak (virsli) a forró kutyához.

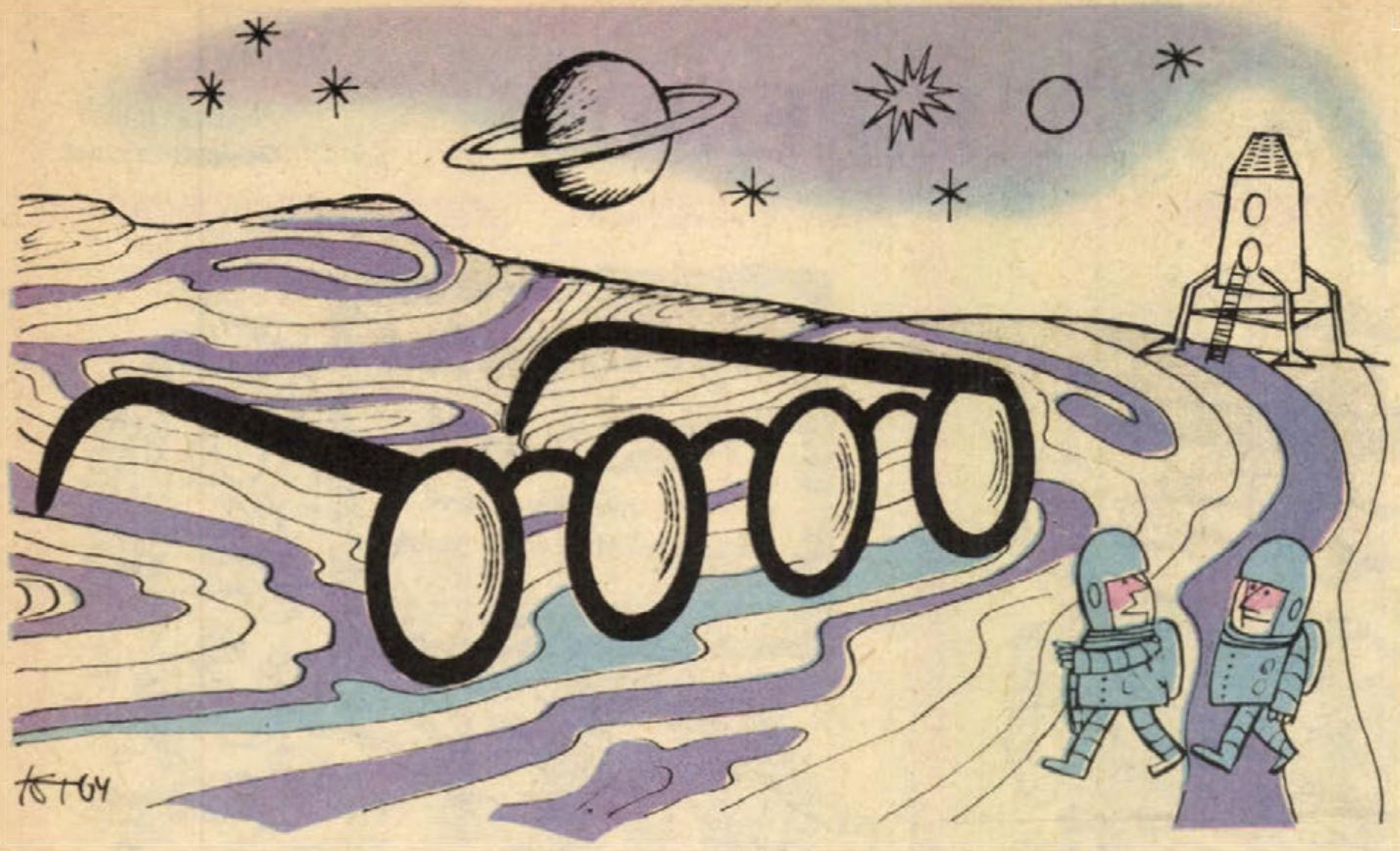
Tímár György

KORÁN KEZDI

– Peti, hányszor mondjam, hogy ne játssz a gyufával!
– Nem játszom vele, csak cigarettára gyűjtök.

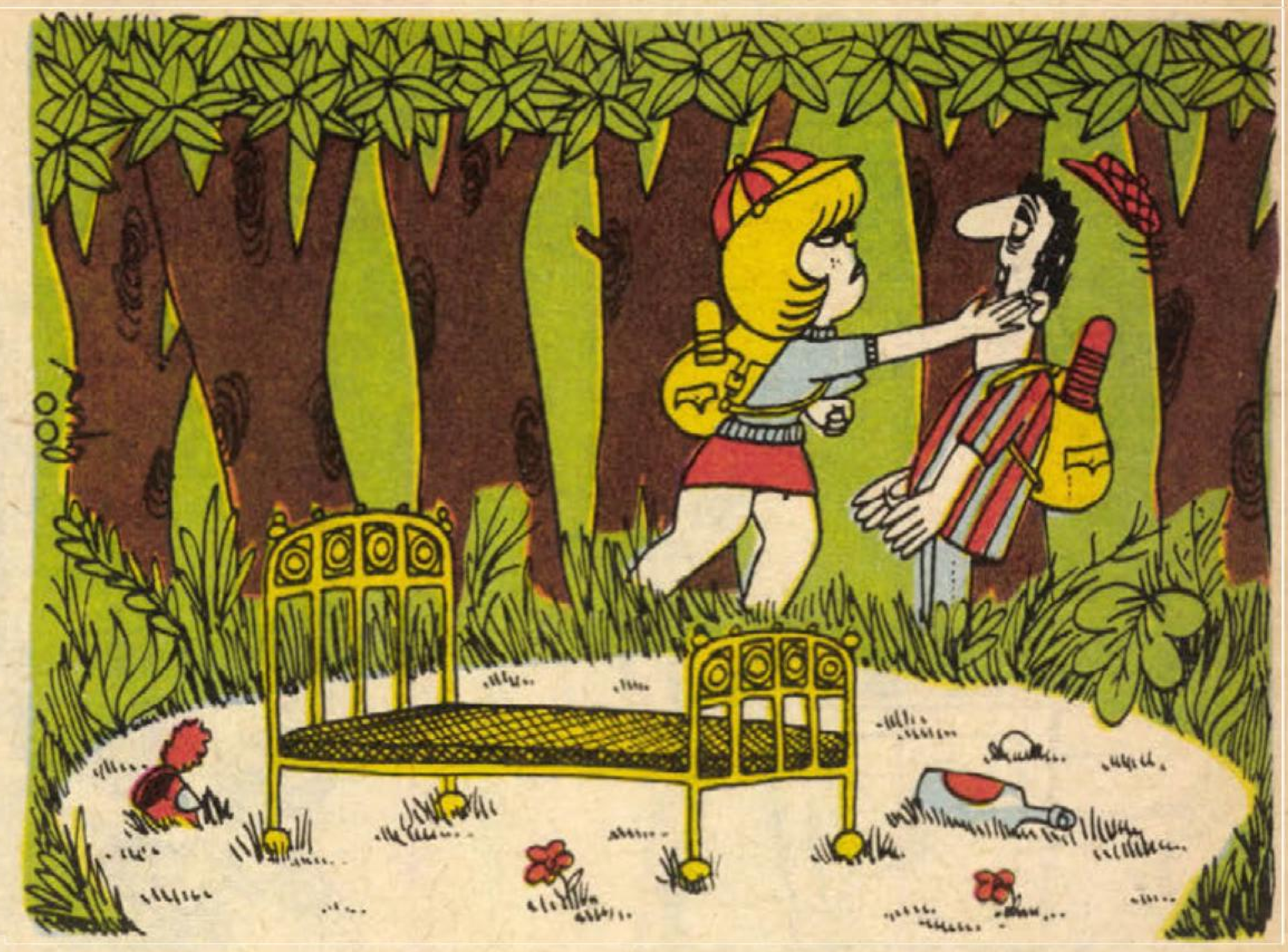

A MARSON

– Semmi kétség; magasabb rendű civilizációra bukkantunk!

TURISTÁK

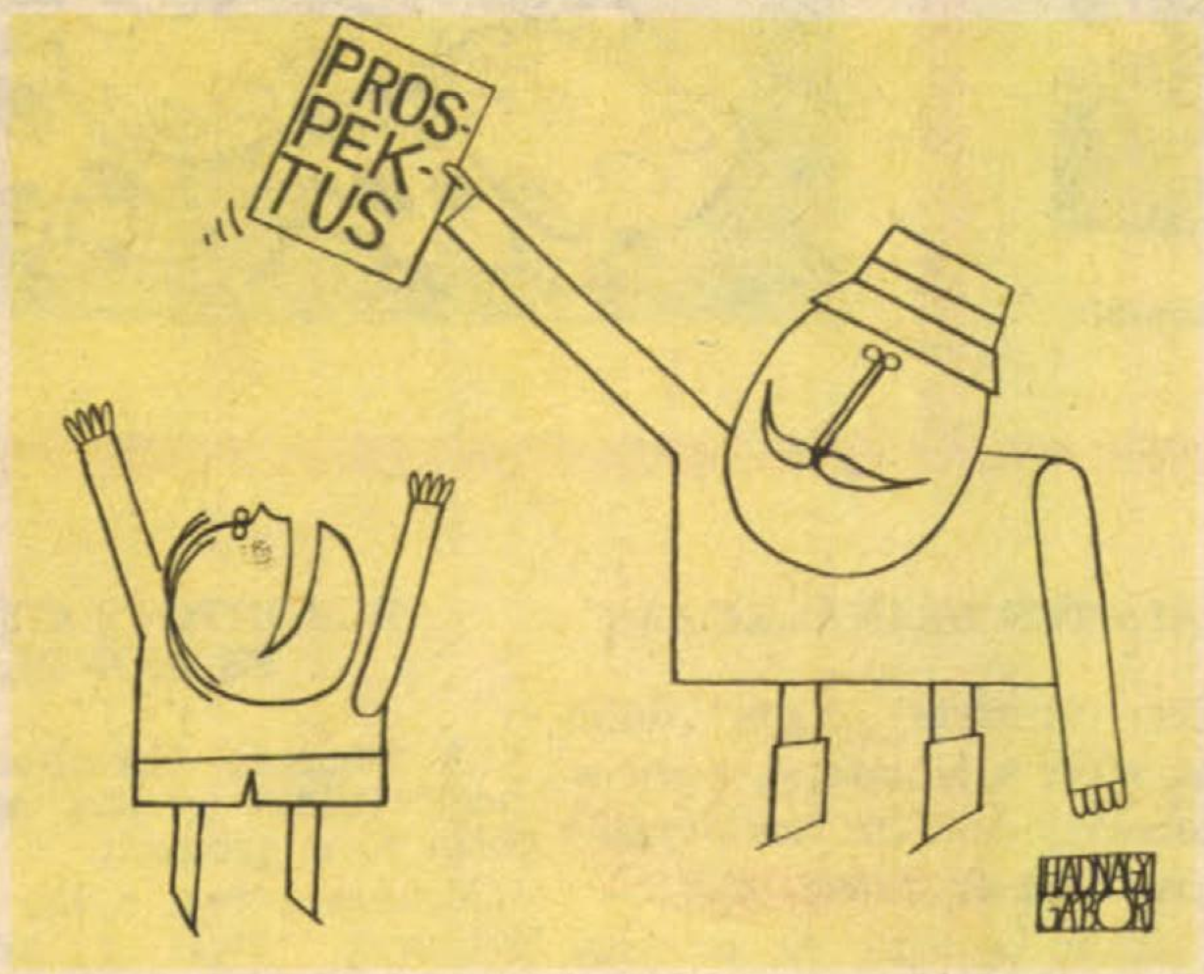
– Esküszöm, Micike, nem tudtam, hogy itt ágy van!...

KÖZÉRTBEN

– Ha-ha-ha, ma már a harmadik!

MAI VÁSÁRFIA

Ugye, kedves olvasó, már
bizonyára feltűnt önnek,
hogy a hősök filmjeinkben
állandóan mennek, jönnek...

Mennek nappal, mennek éjjel,
mennek Pesten, mennek Péten,
folyó partján, zöld erdőben,
sej, a komáromi réten...

Az ormódi temetőn is
végigmennek hallgatagon,
mázsás súlyként ül a közöny
a sok menő, balga tagon...

Mennek, mennek, mendegélnek,
visszafelé meg előre,
zsákutcába, tönkre, csődbe,
hegyre, völgyre, legelőre...

Külvárosból belvárosba,
belvárosból meg a külbe,
(az efféle „menős" filmhez
mind kevesebb néző ül be...)

Mennek hóban, porban, sárban,
fittyet hányva télnek, nyárnak!,
(néha az is előfordul,
hogy a fellegekben járnak...)

A problémát körüljárják,
mint macska a forró kását,
(járásukról felismerni
több külföldi filmhős mását...)

Bámulatos buzgalommal
bandukolnak (de még mennyit!),
valaha egy jól kereső
járásbíró nem járt ennyit...

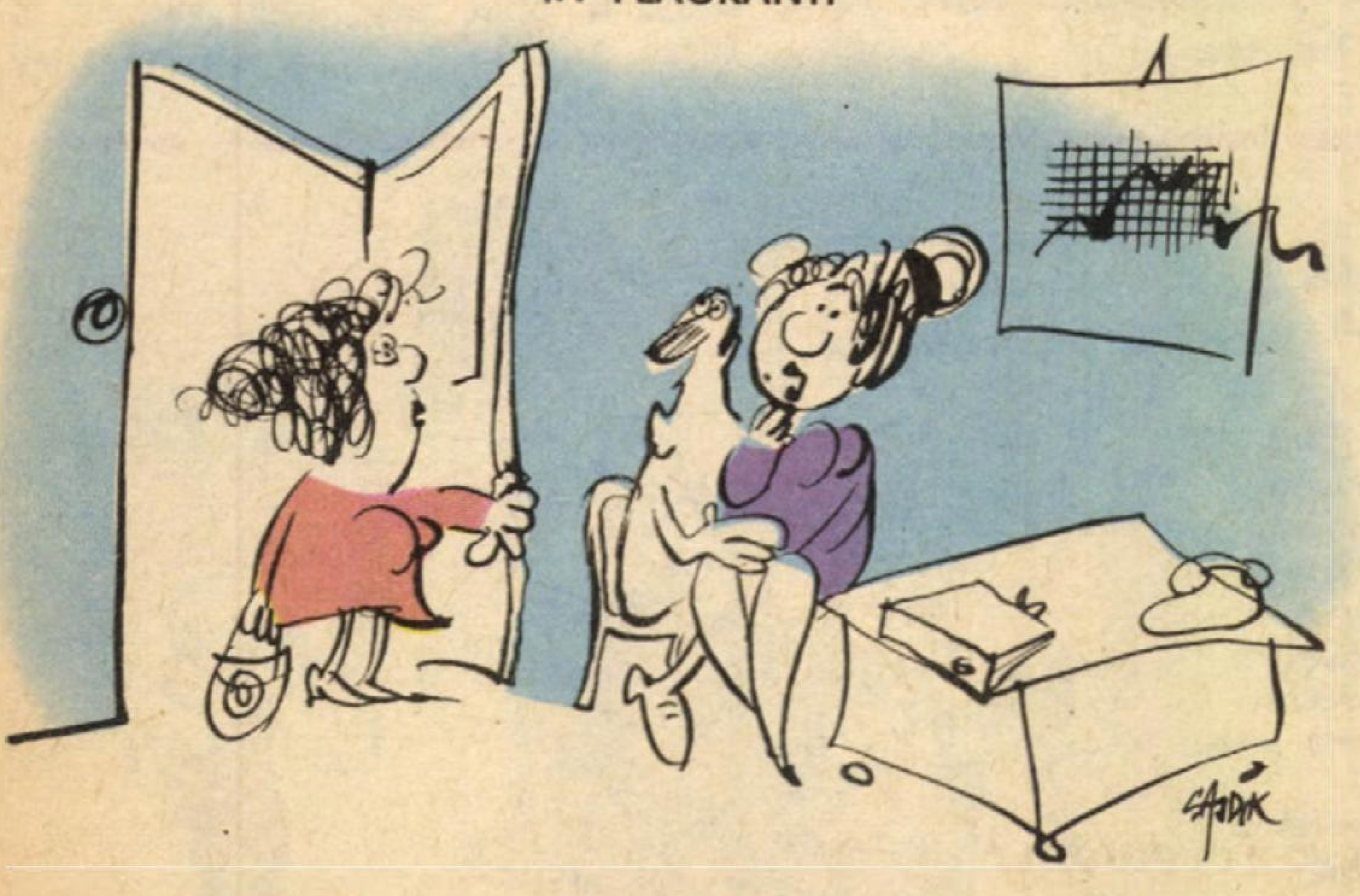
A rendező utánuk megy
(operatőr szintén lohol),
csupán a film nem megy, pedig
a szerző már újat kohol...

S tovább tart a jövés-menés,
a filmgyárban nagy a hajtás!,
szalad a stáb, s néha te is
a moziból haza, pajtás...

Szilágyi György

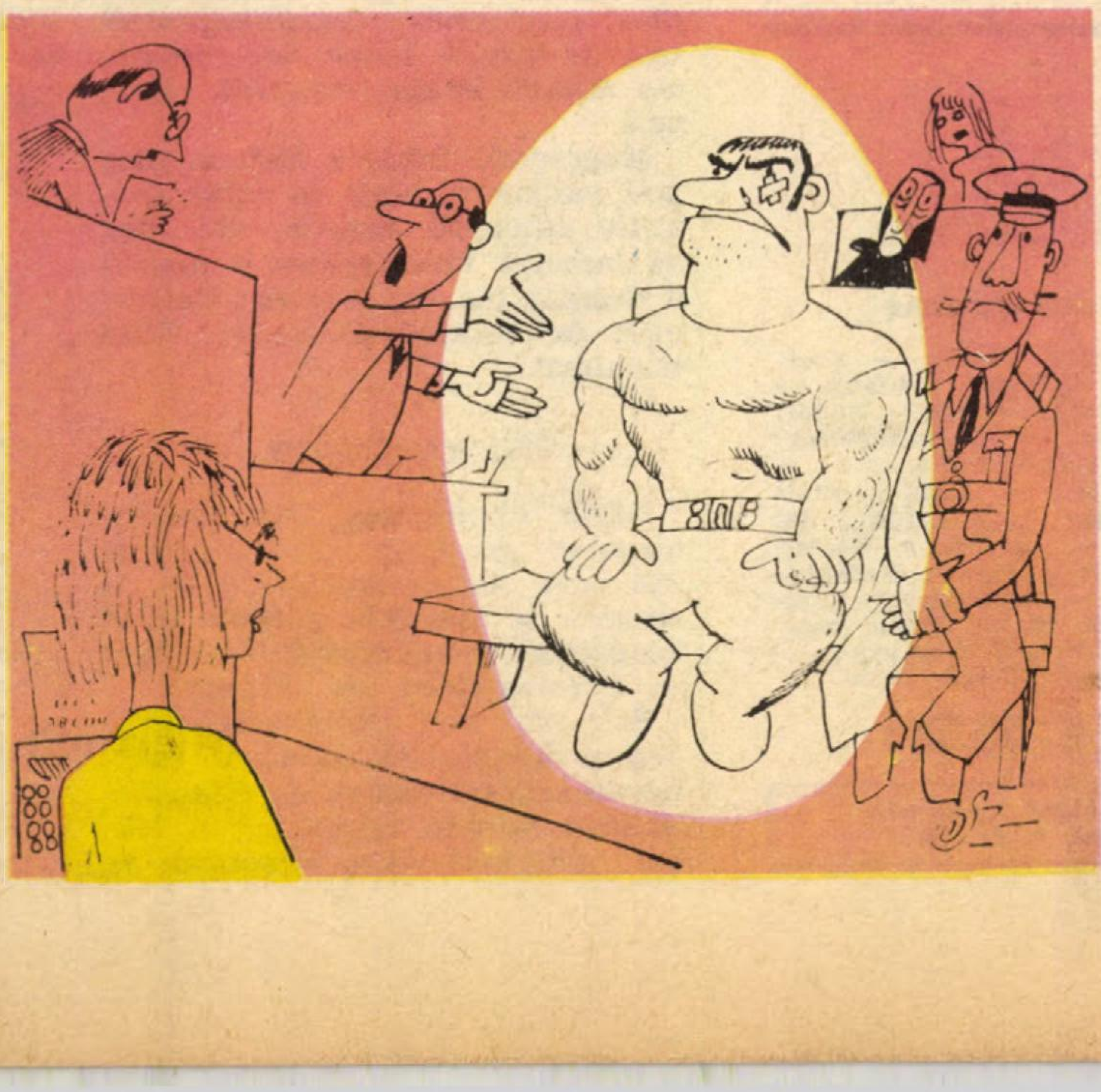

IN FLAGRANTI

– Ne vedd a szívedre, anyukám, ennél a vállalatnál csak másodállásban dolgozom...

TERMÉSZETVÉDELEM

– Igaz, hogy a védencem alkoholista, munkakerülő, garázda, de a bíróság vegye figyelembe: ilyen a természete!